

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 03/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 22. маја 2007. године

НАСТАВЉЕНО 22.05.2007. ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 09,35 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Да су присутни:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Станковић,**
- **Пуномоћник оштећених Наташа Кандић.**
- **Оптужени Поповић и Стојановић и**
- **Бранилац адв. Варја Банић,**

Одсутан је бранилац адв. Божо Прелевић.

Сведоци, да ли су сведоци ту? Сви су ту? Позовите их.

Присутни су и сведоци: Вучићевић, Вучковић, Данић и Џодић.

Вучићевић, Вучковић, Данић и Џодић.

Саслушаћемо вас као сведоке, дужни сте казивати истину, за давање лажног исказа се кривично одговара, нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Дакле на та питања нисте у обавези да одговорите, ово вам све говорим сад овако свима заједно, наставићемо са радом тако што ћемо саслушавати једног по једног. Ја ћу замолити да сведоци Вучковић, Данић и Џодић, сачекају у посебној просторији, док не чујемо сведока Вучићевића.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ДА СЕ НАСТАВИ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС

ДА СЕ НАСТАВИ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

Констатује се да приступи бранилац адвокат Божо Прелевић.

Сведок МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучићевићу, '52.годиште, отац Младен, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: 1952. од оца Младена, мајке Милице, са станом у Прокупљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок Вучићевић Милован са подацима као са записника од 07.06.2004.године.

Упозорен, опоменут те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучићевићу имате на пулту текст заклетве за сведока, гласно је прочитајте.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Све ове поуке, упозорења сте схватили?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми знамо да се против Вас у овом тренутку води поступак истраге због истог овог кривичног дела, знате?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међутим у питању су два посебна поступка ми смо у обавези да Вас и у овом поступку позовемо и саслушамо као сведока, а Ви ћете да нам причате оно што сами процените да треба да нам причате, односно да треба да нам кажете јер претпостављам да сте чули када сам Вам рекао да нисте у обавези да одговорите на питања.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме бисте се изложили.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Био сам и прошли пут позиван кад нисмо били саслушавани оно прошлог пута, отказано је саслушање нас двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Иначе ово је четврти, пети пут ја мислим позиви су ми, ако се не вaram пети пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу Вас питам да ли желите уопште да сведочите или не?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нема проблема оно што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. '99.година, јун месец, јул месец, Ви сте на којој функцији?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: На функцији Начелника секретаријата за унутрашње послове Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Прокупљу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта нам знате рећи о овом случају, о предмету нашег поступка и оног поступка који се практично води против Вас, каква су Ваша сазнања из тог периода, дакле?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Комплетно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, укратко. Ви сте, да Вас прво питам, да ли остајете при изјави коју сте дали истражном судији, ево преда мном се налази ова од 06.06.2004?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Остајем у потупности, али у неким цртама могу и да Вам поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, укратко нам само поновите?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нема проблема, све оно што сам дао и раније остајем при томе. Укратко да Вама кажем, ја сам тог дана био, то је прво саслушање било код истражног судије исто после извесног времена тако да нисам могао у потпуности да се сетим дан који у недељи, датум и тако даље. Знам да сам био у Београду иначе, ми смо у Београду били повремено на састанцима службеним који су се одржавали углавном са министром, значи Начелник секретаријата, ретко смо одржавали, можда у две године једаред, да држимо састанке радно, јер су то одржавале линијске старешине, начелници секретаријата су старешине секретаријата, а линијске старешине су начелници одељења полиције, начелници одељења криминала, начелници одељења саобраћаја, начелници одељења за странце. Они су држали посебно састанке, јер је код нас било руковођење, начелник секретаријата ја мислим господин Божо је био једно време координатор кад сам ја био, можда се и сећа једне моје изјаве на једном састанку, оном првом, кад сам устао око неких смењивања, ми смо на тим

састанцима са министром а они су засебно, јер је руковођење било од МУП-а на нижелинијски, а начелник секретаријата је водио радну дисциплину, значи координирање тих линија рада које су у оквиру секретаријата.

На том састанку, не могу да се сетим времена када је било, обично су састанци почињали десет, једанаест, тако, због доласка, јел су имали ови секретаријати који су удаљени. Након састанака моја је пракса била обично ако се заврши у току радног времена пошто сам каснио ја, до Прокупља има обично три сата зависи ако се стаје онда можда и четири, стигне се увече касније, позвао сам да видим да ли има нешто ново, не могу да се сетим, то сам дао више пута у изјавама с ким сам разговарао тада од старешина, прво сам звао у мојој канцеларији, па није било никога онда сам у канцеларији секретарице, и само су ме информисали није било ништа посебно, имали смо случај привођења неких, тако дословце ми је тако речено, неких лица албанског држављанства, Албанаца америчког држављанства, припадника УЧК, који су на Мердару ухваћени и предати судији за прекршаје и на томе се завршило. Након тога сам отишо, пошто ја обично после састанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према тој информацији то би значило да се то десило управо тај дан?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према овоме?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле то док сте Ви били у Београду?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, тај дан, тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте одсуствовали, јел претпостављам све оно што се десило претходног дана информације сте имали у Прокупљу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, тог дана, да су приведени код судије за прекршаје и да су кажњени, то. После тога моја је пракса била да онда по линијама рада, рецимо код начелника Управе полиције, код начелника криминала, тамо где имам радних проблема, обично навратимо после састанка два, три минута чисто ради консултације, буду ту по четири, пет начелника или шест, зависи ко колко има потребе, значи после састанка, нас 33 је било у том тренутку ја мислим начелника у Србији, свако оде, е сад, не могу да Вам кажем код кога сам био да ли је било то код Рође, Обрада, Драгана Илића. Драган Илић је био начелник криминала, и онда кад смо причали и ја шта има, обично се они јављају, искористимо телефон, и одатле сам и звао, шта је било, видели су по разговору, не знам реко, тако и тако, ово што сам Вам рекао тако сам и пренео и то се завршило. То значи није била информација за МУП. Информација за МУП је ишла из седишта секретаријата, јер код нас је регулисано обавештавање иде преко центра нашег за обавештавање, све депеше које се обрађују у току дана, све новости и догађаји који буду у току дана, оне иду централизованом депешом из центра везе и потписује их шеф центра везе, али шеф центра везе потписује за начелника секретаријата тако да рецимо добијате депешу, ја сам тог дана био у Београду, депеша долази са потписом, онај који куца на телепринтеру, Начелник секретаријата Вучићевић Милован и ту је у тој депеши потпуно, она има ја мислим у тим предметима, информисано комплетно, како је било, шта је било, да

су приведени код судије за прекршај и да су кажњени затвором. То је било то, у току.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то не може да иде тако, према неким овде информацијама које смо чули дало би се закључити следеће, да су они лишени слободе на.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: На подручју ОУП-а Куршумлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој административној граници.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, на административној граници, то је подручје ОУП-а Куршумлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ноћ провели у СУП-у, и да су тек сутрадан кажњени од стране судије за прекршаје, разумете?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи да се не дешава то исти дан, ухапшени, саслушани од стране радника полиције, саслушани и од стране судије за прекршаје, кажњени и спроведени у затвор. Него смо чули ту тврдње људи које су они довели са Косова, и да су чекали целу ноћ док су они били у полицији, па онда сутрадан изведени код судије за прекршаје и тако.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: За мене је као начелника секретаријата такво сазнање било, тако сам информисан, ево ја сад верујте ми могу коју хоћете заклетву, какву год имате овде и правну и верску, ја сам православац, верујем, имам четворо деце, никада се не бих заклео лажно. Значи, тог дана кад сам био овде ја сам обавештен да су тог дана приведени судији за прекршаје, тог дана ухваћени и тог дана одведени од стране патроле, која је била ја не знам, ни која, нисам хтео да улазим у то која је патрола била јел нисам, за мене као начелника секретаријата то је сасвим рутински посао, да није било тог састанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, добро, како?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да вам кажем да није било тог састанка и да ја нисам звао посебно, можда би тај догађај прошао поред мене до тренутка потписивања решења о отказу боравка да уопште не знам, значи да не будем упознат. Јер ја, начелник секретаријата, то и сада можете да проверите у сваком тренутку код мене је бар тако било, имало је, још поготову то је било у тренутку после агресије, још тазе, имало је много проблема у целој Србији, на Косову, повлачење наших снага са Косова. Ја сам имао тих дана посебно ситуацију у Прокупљу, то је било у тренутку овог њиховог узимања, имали смо десетак дана протеста Демократске опозиције која је тада била опозиција, страшне проблеме, било је чак и пуцања, требало је доћи до крвопролића. Том приликом сам имао проблем, министар ме лично позвао, мада министра, мене је два пута звао Зоран Соколовић као министар и два пута Влајко Стојиљковић у целој тој мојој каријери са по четири године. Тај други пут, то када је било, тада су били посебни проблеми јер тад је дошло до пуцања од стране начелника Округа, председника Окружног одбора СПС и онда се чак, чак, ја сам требао да будем брзо, веома брзо разрешен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква су Ваша даља сазнања? Ви кажете то је то вече када сте се вратили?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Они су приведени на издржавање казне. Не знам, мислим да је, она се зове, то сам рекао и овде два, три пута, Горица, нисам сигуран да је она, то је адвокатица једна која ме је звала у току можда половине издржавања казне – начелнице, да ли би могли да дате изјаву, ово, оно, почела да ми образлаже око кога, око браће Битићи и то и ја сам јој рекао, знаш шта, знам је овако, рекох, нема потребе, ја сам у принципу као начелник секретаријата, значи моја изјава није ишла ниједна. Ја сам цео живот провео у полицији, све науке које су полицијске сам завршио. Знам једно да човек је невин док не буде осуђен и пракса ми је била таква у целом животу. Значи, никада моја изјава није ишла у јавност, о ниједном притвору, ни нашем притвору, не прекршајно, него уопште у притвору у кривичном поступку који је, а ко је то и када сам јој рекао о коме се ради, она је рекла, хвала и није више. И то је дошло, у току половине негде казне, Зоран Станковић, инспектор за странце, срео сам га једном у ходнику, каже, начелнице, имам проблема, звала ме родбина ових што су затворени, зову, питају, не знам шта, око казне колико ће да траје. Реко Зоки, упути их на затвор, они више нису наши штићеници, нису под нашим надзором, значи, на издржавању су казне, нека то ради онај тамо ко је надлежан. То је остало на томе и с обзиром да је заказан митинг тај о коме говорим, било је гужве. Вероватно да је и Станковић знао да ће да буде гужве тих два, три дана, јер ја сам био стварно комплетно 24 сата, ишао сам кући тих дана, да Вам кажем можда у 22, 23 и долазио ујутру нормално на посао. Рекох, Зоки, шта треба да се уради, каже, треба да се уради, информисао сам се са Управом за странце, то ми је рекао, чуо сам се горе, треба да се ураде решења, што је нормална процедура, која раније не би ни дошла, да није било митинга тих, не би ни дошло до мене. Он би то одрадио и можда би мени дошло путем секретарице на столу и да потпишем. Искрено Вам кажем, значи, ја сам потписивао по петсто писмена у току дана, верујте, то имам доказ да Вам кажем, рецимо нису били датуми. Дешавало се када има оцењивања радника, кажњавања радника, да ми дође туце од петсто предмета, то је овако и онда ја на крају радног времена, јер ја нисам имао факсимил, нисам хтео факсимил да употребљавам, што су други начелници употребљавали и онда секретарица куца. Ипак, колико, толико, нисам читао, али сам имао више поверења у себе, јер ако знам да ћу да потпишем, бар неће да пише оно што није, посумњаће да ће можда и тај радник, без обзира што ја имам поверења у њих, треба да се ураде решења. Урадио решења, то је било 5., ја мислим да та решења стоје, овде су у предметима, 5. значи, њима не знам тачно када је истицала казна, дошао је код мене, рекох, Зоки, донеси ми одмах да ти потпишем, јер сам већ требао да идем на разговор. Добио сам информацију да треба неко да пуца тамо на митингу, онда ме је било страх, јер се радило о припадницима СПС. Знао сам структуру ко је и искрено да Вам кажем, дошао ми је човек из њихове гарнитуре и рекао ми је, Миле, води рачуна, сутра ће бити крвопролића. Он ми је донео решења у канцеларију, сео, показао ми решења, да ли је у реду ово, јесте, јеси контактирао Управу за странце, јесам, рекли су ми да се уради то, имам обавезу да се чујем после поново са њима, значи урађена решења, ја сам му потписао решења, 5. и том приликом сам му рекао: Зоки, уради то. Почео је да ми образлаже како је договарао се са Ацом, управником затвора, обећао им је Аца да им скрати казну затвора, да ће бити пре

времена и рекао сам му, Зоки, молим те, ово је потписано, за тебе је правоснажно. Прва прилика када буде, кола, узми кола која хоћеш, код нас је у секретаријату, имате шефа дежурне службе који је овлашћен да потписује налоге и који је и за ванредне случајеве, значи свим линијама рада, да ли је то криминал, да ли је саобраћај, било кога, даје возило одређено. Узми возило и поступи у складу са законом. Он је то узео, отишао и то је остало, ја нисам имао појма да три дана, то је 05, 06, 07, 08, тако, ако се не варам, 08. су они значи одведени и 08. после, при крају радног времена, био сам у тоалету, ишао сам да разговарам са неким политичарима, јер овај што је пуцао, истерао је из канцеларије начелника криминала и шефа Одсека за општи криминалитет, тако да сам морао да идем приватно, да интервенишем преко људи да се смилује, да да изјаву да и онда смо се срели, ја сам из тоалета у ходнику, то у канцеларији, вероватно сте добијали оне скице, имате свих наших просторија и он ме срео и Зоран Станковић ми је рекао, начелниче, знате, они су нестали, била је мајка, био брат, дошли ми на прозор, ово, оно. Мени је, искрено да Вам кажем, глава била пребукирана. Рекох, Зоки, треба да информишемо, Зоки, напиши депешу са конкретном провером и пошаљи, па треба да се чујем са специјалом, специјалу можеш да зовеш одмах и ми смо се разишли. Од тог дана, ја после тога нисам видео Зорана сигурно, три, четири дана уопште. То је било 08.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаквих других сазнања немате?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Никаквих других сазнања немам. И када сам видео после, када сам информисан тамо да су та решења била тамо у затвору, да су решења била потписана од стране њихове, а да су решења остала код управника затвора, код њега, мимо тога, уопште ми није било јасно. Једном приликом сам рекао Зорану, то је већ прошло извесно време, не знам ни да ли се знало, да ли су нађени шта, Зоран је имао неку тужбу, шта ли је, револтиран је био мало и у ходнику је онако мало и вулгарно, начелниче, овако, онако. Реко Зоки, проблем има, ако има проблем Зоки, радно имамо управу горе, старешине, да су у том тренутку старешине позвале, оне би нашу линију рада вероватно добиле, морали да добију извештај комплетан какав је, јер томе су биле обавештене линије и једна и друга, и Управа полиције и Управа за странце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је ко из МУП-а у Београду звао, везано за браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Мене није, значи у ниједном тренутку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу да се евентуално провери до када су у затвору, када излазе из затвора, да се евентуално задрже до доласка некога, до доласка неких људи који ће доћи по њих или било шта у том смислу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Мене нико није звао. Вучковић Милисав ми је рекао, ја не могу, то сам рекао и прошли пут, стварно не могу, мислим мени је било то не 05. октобар, 04. је било исто протеста, када су у парку, у Прокупљу заседали и осудили председника суда и још неке људе, када сам ујутру у 3 сата извео њих ја лично, значи успео да их сачувам и тај дан који је било пуцњаве, мислим да су ми то два најтежа дана у животу, а прошао сам све. Ја сам био и на Косову, био сам у Глоговцу `91. када је почело ратно стање, без иједне, значи, без иједне употребе палице, без иједне употребе оружја, без ичега. Ишао сам на

Косово, верујте ми, нисам носио оружје, када сам доносио рањене одоздо, ево имам дан, могу да Вам кажем све, отишао сам без пиштоља, са разлогом да не пуцам, ако треба да бежим, а да не, јер сам цео живот провео у тој служби, цео живот сам радио горе и имам кумове, масу кумова, много Албанаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте за Вучковића, почели сте за Вучковића?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Е он ми је то рекао, не могу, ја сам то и прошли пут рекао, значи не могу сада да грешим душу и да кажем да ли је то било тог дана или, рекао ми је једном приликом, чак сам ја рекао да је то Алимпић, а не Арса, јер ми је то прошло кроз уши због овог оптерећења, звао и питао је када излазе и ја сам, искрено да Вам кажем, махинално онако, не знам ја мислим да сам чак и махнуо руком, Милисаве, глава ми је оваква. То је било страшно, пет хиљада људи је било тада, три дана су били и тог 06. ми је био рођендан кћеркици, то је прва кћеркица коју имам. Ја сам мало касније постао родитељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли у овој изјави, Ви сте рекли да је то било на дан тог митинга, па увече када је митинг завршен, да Вам је онда он рекао да је неко звао, да ли Арса или неко?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја, мислим, ја сам то и прошли пут рекао. Чак сам рекао да ми је рекао за Алимпића и онда су мене исправили, колеге из МУП-а када су ме саслушавали, они су рекли, па јеси ли сигуран. Не могу, ја сам чуо то, оно А знам их онако из виђења, Алимпић није мој претпостављени, у структури руковођења, начелник секретаријата одговара начелнику ресора, па министру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте имали у то време, да је Ваш СУП имао бели цип «Мицубиши Пајеро»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: СУП наш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јесте, јесте. Имао је, ја мислим да и сада има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је возач, ко је возач био у то време? Ко је Данић?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Возач је мени био Данић. Он је саобраћајац. Код нас нема професионалног возача, него је он саобраћајац и возио ме. Повремено су возили и други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се могло десити да?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Одмах ћу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да неко узме тог ципа «Пајера» без Вашег одобрења, без Вашег сазнања?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Може. Ја сам и у претходним изјавама рекао, шта сам почео да Вам причам сада: Цип «Пајеро» је коришћен за, не за потребе начелника, он се води у Одељењу за заједничке послове, а коришћен је за све, првенствено за ПП, за опремање, за довожење, јер нисмо имали већих возила. У возном парку ми смо имали само један «пух» који је био неисправан, цип и «Флориде – Заставе», шта смо имали, имали смо «Сонату» ону једну која је путнички ауто за начелника секретаријата, за повређене, јер тада је било много, било је тих дана, сахрањивали смо баш управо пре тога, имали смо двојицу који су погинули, тако да смо, цип је био на располагању три дана њима за све, за сокове,

пиће, транспорт, јер није могло тада, није било пара, морали су да возе. Кључеве су имали, значи, ван мене, значи употребу возила, свих од мог возила па надаље, не мог, него он вози мене, одлучивали смо значи ја, начелници одељења и шеф смене дежурне службе, шеф тамо који је дежуран у центру, то господин, извините адвокате, вероватно за оно време док сте били код нас ушли сте у сву суштину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, претпостављам да неће узети возило тако, па Вас оставити без возила?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па, није он, то је лето, нама је «Пајеро», мени је «Пајеро» користио за долазак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете, ако сви ови могу да одлучују о коришћењу возила, онда се може десити да Ви останете без возила?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, десило се ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви за то не знате и сада имате хитан састанак и тако даље?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: После мене, ћете рецимо њега, ја никада са њим нисам разговарао, можда после мене питаћете, питајте, извините што кажем на овакав начин, Данића колико пута сам ја долазио, пошто је он био одсутан, сам у Београд, на службеном састанку «Заставом 101», ево, могу да вам налоге, значи «Заставом 101», белом «Заставом 101», као начелник секретаријата, ја сам долазио, мој налог има, могу да нађем датуме, а сигурно сам ишао тако пет, шест пута. Деси се да је он на одмору, тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, намеће ми се ово да о томе одлучујете Ви када сте ту, а ако Ви нисте ту, онда ко јесте, начелник одељења полиције, ако није ни он ту, онда до шефа смене, у том смислу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, онда иде начелник полиције Милисав, онда после тога начелник криминала. Ево, у возилу «Сонати», не у ципу, који није био за потребе начелника, он није био за потребе начелника, он је у Одељењу заједничких послова, цип је теренско возило, он је за терен, мене је он возио можда десетак пута у време снега, зимских услова на састанке. Иначе, било је, имало се «Мерцедес», па је после он отписан и након тога смо добили нове «Сонате». То је било, ја мислим, након агресије. Иначе, тих дана, значи ово када се десило, ми смо 28-ог, тако мислим, 28. смо имали службени састанак овде у Београду, на путу овде код Смедерева, ја мислим да је било негде, претрчао нам је радник необележн, ови што чисте пут и онда смо налетели на њега, фактички он је излетео из камиона без икаквог окретања, настрадао је. Када је била сахрана, не могу да Вам кажем, можда ће он да се сети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали икаквих контаката са управником затвора око боравка, изласка и тако даље, браће Битићи?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не, то је мени било стављено на терет. Ја имам папире које сада не могу, а вероватно ће у мом процесу, ако буде да донесен, ја сам са управником затвора имао дуел у току агресије, јер смо имали у просторијама затвора, ми имамо просторије наше, које су магацини, он је мени доставио захтев да у року од 24 сата, тај захтев имам доле, код мене, чувам га у мојој личној архиви, да иселим то и ја сам му рекао да не могу то. Прво, то је наше власништво, он ми је претио да ће да обавести МУП и Округ, па је онда преко

начелника округа, тог са ким ја нисам био од тих првих скупова, од `96., сто дана су биле демонстрације, тражили су од мене ултимативно да употребимо силу, ја сам то одбио, рекао сам ја ћу јавни ред и мир да обезбедим на адекватан начин по закону и тако је и било и он је после начелника округа, начелника округа је тад био, јер је била агресија, командант штаба, формирали су они неки штаб, не могу сада да се сетим како се звао, он је мени са писменим доставио и рекао, исто ми је орочио на 24 сата, ја сам му то одбио, јер су наше просторије власништво СУП-а, магацин. Онда је дошло са њим до једног дуела, са Александром Ђорђевићем и он ми је рекао, ја ћу да обавестим МУП и рекао ми је након нестанка браће Битићи, једном приликом у канцеларији, били смо ја, Марјан Мијатовић који је исто у нашем предмету и онда је почела прича, извините што мало дужим можда, ти се правиш паметан, ниси хтео да поступиш, ја сам се чуо и са Рођом, Рођа је рекао да ти мораш, пошто се они знају, јер је Рођа, не могу да Вам кажем сада, да ли је била `93. година, он је био на Косову, Александар Ђорђевић, па је дошао са Косова. Тада је остао либеро, зашто су га оставили после ангажовања наших људи који су били у администрацији косовској у општинама, оставили су га без посла и ови су му обећали да буде мени заменик. Ја сам, када је дошао, рекао, Ђорђевићу, да је струка наша, ја бих могао. Ја да будем начелник, ти да ми будеш заменик који ништа са струком немаш, извини и он је тада мени то замерио. Када је дошло овај случај Битићија, то је било после тога, отишли смо у канцеларију, код њега смо били нас тројица, мислим да смо попили кафу, после тога је тражио је тада да се исели, па ми је тада рекао, ја сам звао овог и онда када смо пошли, рекао ми је, ето, ви сте нас насанкали и за браћу Битићи. Што сам те ја насанкао, па, каже, мене је звао неко, мислим да ми је поменуо, да ми је рекао да је Вучковић Милисав, реко, чекај, да ли сам те ја звао. Ниси, каже, Вучковић. То је друга ствар, да ли су наши људи били, каже, није нико од ваших људи био. И он, ти ћеш мени да платиш, и онда ме дословце три пута, осветићу ти се и запамтићеш ме и ми смо отишли. Ми смо тих дана, значи, скоро седам, осам месеци, ми смо били само, ето што смо се видели овако, у веома, веома лошим односима. А још да Вам кажем, Александар Ђорђевић мени је на саслушању у Прокупљу, када сам био два пута, истражни судија је био Душко Исаиловић, први пут је то било, не могу да се сетим датума, он ми је рекао када ме је саслушавао, па каже, знаш рекао је Аца Ђорђевић да га је звао, вероватно, он је тако давао изјаву, да га је вероватно звао Вучковић Милисав и да му је рекао да треба неко да дође. Та изјава има, можете и то да, вероватно то у суду стоји. Ја сам само, скоро сам питао, да ли има, рекли су ми да је предмет комплетан, има у дубликату доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред тог ципа «Пајеро», да ли сте имали још неки цип?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао сам, имали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та вода ту је за Вас.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нема проблема, сада сам из кола, каснио сам мало, лош ми је ауто, па нисам могао да журим, врућина је. Ми имамо, ја сам рекао малопре, имамо «пух».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје је био тај «пух»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Сада ћу да Вам кажем, објаснићу Вам, «пух» је класичан полицијски ауто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које боје је био?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Није плавобели, плави.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Плаве боје?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Плаве, «пух», а то су они «пухови» који су били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Светле или тамне боје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светлоплави, тамноплави, у том смислу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Мало између сакоа и оног светлоплавог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За та два возила, да ли постоје књижице за возила, о употреби њиховој?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Постоје књижице. Ви сте били код мене, сећате се, ја сам Вам омогућио, напoкoн, после колико је било, после колико покушаја када сте дошли, отишао сам доле код начелника, обезбедио сам, мислим налоге за цео месец, ако се не варам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Налогe сте ми дали, али не за овај период почетак јула, први налог за употребу возила сам, извињавам се, за употребу «Пајера» почињу од, чини ми се, 12. јула?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Могуће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 08. јула то возило према финансијској документацији, но, нема везе, не постоји књижица за возило и нисте ми то дали и нисте то нашли. Питање гласи, да ли се у међувремену појавила та књижица о употреби возила и да ли је то пронађено и да ли то можете да нађете?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја сам у пензији, ја могу оно, видели сте када смо били, били смо скупа онда, ја сам био са господином тужиоцем, успео захваљујући ето том личном, сад не пријатељству, него добрим односима са садашњим начелником. Налози су били за месец јули, а тачно да је први налог био за 12., значи пре тога се није возио и мени је то посебно било драго. Ја сам тада био у посебној психози, јер ја сам био под једним, искрено да Вам кажем и под једном претњом појединих људи и онда када је то, мени су чак рекли, вожен је цип, то се чуло и онда када је дошао тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пита Вас заменик за књижицу, да ли знате ишта о тој књижици?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Књижица стоји, Ви сте добили фотокопије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам добио, како добио када нисам?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јули месец, оно што смо видели заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добио сам налоге, постоји књижица, нисте ми објаснили.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Образложење тадашњег начелника, онај Лутовац који је био, тада је био начелник заједничких послова, када се то догодило, он је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Књижица за возило значи да се ту уписују, колико ја знам, вожње?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Свака вожња.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Свака вожња?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У јулу месецу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И за «пух» и за «Пајеро», те две књижице не постоје у СУП-у?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Копирали смо их када сте били, ево ту је начелник секретаријата Ђурић, ми смо били код начелника, начелник је тада звао, није прво хтео да да, онда је звао Вељовића, директора полиције овде и сачекали смо, попили сте кафе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Возило «пух», ко је употребљавао?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Само да завршим, извините. Могуће је да је 12-ти, јер је Данић, оно што сам рекао, после удеса, удес је био 28. јуна, 02. јула или 01. била је сахрана тог човека, ја нисам дозволио њему да вози, јер сам хтео да га оставим, ипак је то, без обзира што ми нисмо били у овом случају, он, то није био крив, возио нас је други возач, били смо на сахрани и ја сам био, он је после тога, мислим ишао, он ће рећи боље, да ли је ишао још дан, два доле и ја сам му онда рекао, Зоки, 15 дана иди кући, одмори се, не можеш да возиш. Њему је било мало непријатно, рачунајући вероватно, то ми је рекао после месец дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисам те питао да ли му је било пријатно или непријатно, лепо сам те питао, шта је са тим књижицама за «пух» и за «Пајеро»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Доле су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био задужен са возилом «пух»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Заједнички послови.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заједнички послови?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, «пух» је био у, водио се у заједничким пословима, али је коришћен у одељењу полиције.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су «пух» користили радници Државне безбедности?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, ја у целом свом радном веку никада нисам дао. Давао сам гориво, рецимо, наше ако немамо гориво, за њихова возила, а иначе «пух».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али возило не?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Возило, не. Можда су радници Државне безбедности користили када иду наши за Београд, па се укључи да се повезе, али возило да користи, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Милисав у обавези да Вас дневно информисе о својим сазнањима са подручја и из области коју ради?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па, ако сам ту, информисемо се, они после, мада Центар везе по правилу информисе све, ја ујутру добијам информацију која иде према МУП-у, добијем је и ја на столу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је Милисав био у обавези законској да Вас обавести да је разговарао са неким из Београда који се зове Арсенијевић, из Управе полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Није, није посебно. То је рутински посао. То је рутински посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је, да ли је то његова обавезе или не?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То је рутински посао, могао је да информише.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у обавези или није, лепо питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то да ли је обавеза?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Стриктно обавезно, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није, значи није у обавези?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Није, јер то није његова надлежност. Они су лица страног држављанства, тако су се водили и то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није у обавези, да ли је то одговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се, мало ми само опишите, где се налази зграда у којој сте Ви радили, где је Ваша канцеларија, а где је зграда где је радио Вучковић Милисав и да ли је то иста зграда или различита?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, то су различите зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су две зграде?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ово је стара зграда СУП-а, где сам ја, то је у склопу општине, а то је комплекс општина, затвор, СУП. Ова је даље, не могу сада у метрима да Вам кажем, има једно шест кућа у истој улици, на истој страни, шест кућа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истој улици, шест кућа удаљено од Ваше зграде?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нема више, шест кућа, тако. То су чак све приватне куће, осим Центра за социјални рад који је увучен у односу на нашу зграду. Иначе, исто су, приземље и спрат је једна, приземље и спрат је друга.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где се налази зграда затвора?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Зграда затвора се налази, рекао сам то, напред, у комплексу зграда, значи иде зграда Секретаријата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи у комплексу зграде где сте Ви радили, општине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, комплекс зграда, значи, круг је наш са паркиралиштем, иза наше зграде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви из Ваше зграде могли да изађете у двориште затвора?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У двориште затвора? Па, не, ми излазимо из наше зграде у наше двориште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли постоји излаз?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Постоји излаз, постоји капија. Могу да нацртам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на то двориште излази и капија затвора, на то Ваше двориште СУП-а и општине, да ли излази?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Има мала капијица, али је капија наша, а има велика капија која је била, па је скинута, али је пролаз, где пролазе возила, значи, фактички није физички затворено потпуно, али је ограђено, па после тога иде паркинг општински, паркинг затвора који је у једном комплексу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда се са тог паркинга иде капија за затвор?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, то је широк простор. Сада ћу да Вам кажем, има сигурно једно четрдесетак метара. Има улаз који је између зграда, у тих четрдесет метара су два реда паркиралишта, са једне стране, са леве и десне, између је стаза за два аутомобила и иде право у затвор и ту је затворско паркиралиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је Вучковић у тој згради?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој згради сте Ви, али не и Вучковић? Он је, кажете, даље, једно пет, шест кућа даље?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У згради где сам ја, ту је начелник саобраћаја, начелник криминала и ја, а полиција је у другој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су овде присутни Поповић и Стојановић долазили код њега у канцеларију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ове људе на клупи за оптужене?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: На шеталишту мислим да сам се тамо срео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где на шеталишту?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Мислим да сам негде на шеталишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шеталишту у притвору?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шетате тамо по корзоу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У притвору?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не. У притвору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у притвору?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Издаље смо били. Негде смо се, у пролазу сам само видео човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање заменика је, да ли су ова двојица људи долазили код Вас доле у канцеларију у СУП у Прокупљу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стаменковић Дејан који је био присутан, предочите му тај део исказа, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је Стаменковић Дејан?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Вероватно онај што је био тамо на суочењу са мном у истрази када сам био, он је дошао, изјавио, причао је тамо и о распореду ствари, који потпуно не одговарају мојој канцеларији, наводно да је ушао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био или није био?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја, мојим знањем не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није био и готово, нису били и готово. Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ево када смо већ код тога, дакле, Стаменковић то тврди?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су пре него што су преузели тројицу браће Битићи из затвора, да су свратили код Вас?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Господине судија, полицајац, ја сам био полицајац, никада код ниједног начелника не секретаријата, окружног,

општинског, командира, не може да уђе без позива, без позива, а полицајац, а ако има нешто да ради, онда мора да има писмени налог и писмени упут. Значи, да би разговарао са једним ненајављен, као што он каже, каже ушао ненајављен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро нису били званично најављени, дошли на пријавницу, пријавили се, ови Вас информисали ко је, шта је и Ви проценили да ли да их примите или да их не примите, редован ток ствари?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ништа то није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Редован ток ствари. Дакле, да ли су били или нису били?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наводно су била сва тројица и возач «Пајера»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, то мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кратко се задржали, хајте момци да се то уради и разишли се?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја у оном првом делу када сам говорио око депеше, значи никоме, господине судија, никоме, ни налог, ни упутство, ни неко упозорење нисам дао у вези са браћом Битићи, никоме, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Александар Ђорђевић.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нити ме је ко питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди да сте га Ви телефоном звали, он тврди то, да сте га Ви телефоном звали у преподневним сатима и да сте га питали, да ли је он обавештен да ће доћи неки људи из Београда за браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ђорђевић је то изјавио, мени је стављено овде на терет у истрази. У првом саслушању ја сам тражио тада да и он буде као и ови други да буде саслушан, да буде доведен да се суочимо, то је изостало, зашто је изостало, не знам, здравље, сутра ће ако ми будемо што вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ја сам у обавези да вам предочим неке тврдње, и да чујем Ваш коментар.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја са њим, са Ђорђевићем значи, верујте ми, два месеца, три, бомбардовање цело, бомбардовање је било, ако се не варам 24. марта, наши ти сукоби, не свађе, него разилажења службена су настала тих дана, јер је тражио он да се то због бомбардовања да се исели и продужили су све до после овог догађаја, сигурно једно пет месеци је прошло сигурно после тога, када сам ја то случајно, ја сам отишао тада код Марјана, службено ми нешто требао, ми смо школски другари, били смо заједно у Каменици и тада је почео спонтани разговор око овога и он је онда скочио, видео да ја, ја сам само уствари разговарао службено и онда ми је на крају, када ми је он рекао, осветићу ти се, запамтићеш ме, ја сам устао. Ево, са Мијатовићем никада нисам разговарао до овог тренутка, до овог тренутка, значи никада нисам, дајем Вам часну реч. Мене је изненадило да човек на таквој функцији да кажем, мени, нисам ни претпостављао зашто може да ми се освети. Истражном судији у Прокупљу, то Вам говорим, помињем сведоке троје, то је дактилографкиња, ја сам једном код тог истражног судије био приватно, он ме замолио нешто и причао је и питао ме, Миле, докле је дошло ово, рекох не знам, право да ти кажем, видећемо, иде, нисам ни волео да причам толико и онда ми он каже, ето, било то, ја сам узимао изјаве, мени је Аца Ђорђевић то и то рекао, ово што сам Вам рекао напред. Нисам ни очекивао да

може да буде да он после четири године, у последњем тренутку мене убаци, међутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате о неким каснијим проверама везано за нестанак браће Битић унутар МУП-а? Јел имате неких сазнања о томе? Да ли су неке провере вршене? Да ли сте сачињавали неку информацију?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не могу да се сетим времена кад је то било, тражио је МУП, мислим да је Управа полиције, тражио је неку проверу, Вучковић ми је рекао. Ја сам му рекао одради и чак не могу сада јер ја нисам, после тога су дошле промене, нисам имао код мене ништа, могуће да сам и ја потписао проверу која је ишла у Управу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само још нешто да предочим, то је изјава, односно исказ Вучковић Милисава који каже, записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вучковић Милисав, не. Чућемо сад Вучковића, чућемо шта каже, ако је оно што што сте Ви имали намеру да предочите, сведок ће бити ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уреду, слажем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не журимо.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да може на други начин, пошто нам је сведок рекао да нема те обавезе, да је то рутинско обавештавање, да ли можда га је Вучковић Милисав обавестио о томе да је разговарао, да га је звао неки Арсенијевић из Министарства?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, рекао је он.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао сам. Извините госпођо, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је само да не зна да ли је Арса или је можда чак и Алимпијевић.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја сам у првој изјави коју сам дао, не знам где је било, мислим да је било овде господине тужиоче па су ме они исправили да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да понављамо, рекли сте, господине Вучићевићу, ако сте одговорили на неко питање ја кажем сведок је одговорио, онда Ви не морате више ништа да допуњујете и тако даље, нема потребе.

НАТАША КАНДИЋ: Оно што мени није јасно када у септембру пишете ту службену депешу Министарству везе са браћом Битићи па ми се наводи да су они?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок то није рекао да је било у септембру.

НАТАША КАНДИЋ: Код истражног судије, прочитан је тај део тако да стоји, стоји датум јер је цитирано. Стоји да су притвореници, односно затвореници изашли без решења о забрани уласка до одређеног периода на територију, е сад ми није јасно одакле то Ваша служба зна?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Која служба?

НАТАША КАНДИЋ: Ви пишете, служба пише белешку, односно депешу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, служба шаље депешу Министарству о свему што се.

НАТАША КАНДИЋ: Одакле овај податак да су изашли без да су им уручена решења?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Решења су госпођо однета тамо. Инспектор за странце, то сам ја информисан тако, он је отишао у затвор, однео је решење тамо, они су потписали та решења, та решења стоје, овде у вашим предметима их има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је како и зашто стоји у информацији, у МУП-у стоји да им та решења нису уручена?

НАТАША КАНДИЋ: Како они знају?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Решења су једно време била, ја сам овде информисан, да су решења била код управника затвора, што ми је било потпуно нелогично, први пут, верујте ми. Ево заклео сам се ту часна реч.

НАТАША КАНДИЋ: Како може први пут да је овде информисан ако у тој депеши стоји да решења нису уручена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да решења нису уручена, у депеши стоји да решења нису уручена?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јел сте ме схватили госпођо ово што сам рекао? Сто, двеста писмена ја потписујем, 90 посто не прочитам.

НАТАША КАНДИЋ: Па разумем ја то, али ово конкретно ми није јасно. Сад кажете да сте први пут сазнали овде да решења нису уручена, а онда у тој депеши из септембра '99. године Ви пишете да решења нису уручена, наводите?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја кад сам рекао не знам ни да ли сам потписао, мене су питали да, рекли су ми да треба да се пошаље, проверите, извршите проверу и доставите одговор Управи полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете да се Ви нисте упустали у садржину многих од тих писмена која сте потписивали?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: 90 посто информација и данас, ево господин Прелевић вероватно зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је објашњење.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: 90 посто писмена која иду МУП-у начелник секретаријата не зна, зна можда, и његов факсимил. Секретарице у Нишу, секретарица факсимил ставља на сву начелникову пошту, јер одговорност за тачност писане информације сноси подносилац информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је то објашњење, уреду.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да ли је то инспектор, да ли је то начелник одељења, полиције, криминала или било ко.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Ја бих Вас такође питала да нам разјасните, Ви значи сте у обавези да пошаљете детаљну белешку у вези са тим случајем, онда Ви као начелник јел наређујете прикупљање свих података како би та депеша била заснована на стварним подацима? Јел позивате Вучковић Милисава, Зорана Станковића да сви дају информације и да Ви онда у том тренутку познајете тај случај, знате све?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Дешеше не долазе налогодавно код мене, дешеше долазе из МУП-а од Управе полиције, Управе за странце, Управе за саобраћај, линијски, они иду код начелника одељења, полиције, криминала или ког начелника, начелник одељења даје радницима, они завршавају проверу и онда

таква коначна депеша долази на потпис или код начелника или потписује за начелника одељења.

НАТАША КАНДИЋ: Али ово није баш случај, знате рутинског неког карактера да ви имате свакодневно по десет људи који овако? Шта Ви онда као претпостављени шта наређујете да се уради да би се та депеша послала у складу са неким чињеницама које ће да користе за разјашњење случаја, јел наређујете нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Начелник секретаријата потписује то, а иначе све раде линије рада, у договору са линијама рада МУП-а.

НАТАША КАНДИЋ: Јел то значи да може да се догоде веома озбиљне ствари које Ви у ствари не знате шта се догодило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је и рекао – толико докумената потписује.

НАТАША КАНДИЋ: Оно што такође ми није јасно, кад Ви сазнајете?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да вам кажем пример из искуства – ми смо имали притварање, најтеже притварање које је било у Прокупљу, осам директора је затворено, четири приватна и четири из друштвених, оно у време транзиције и затворен је директор из Суботице, он је пуштен из нашег притвора што сам ја направио проблем овде, дошли су из МУП-а, линија криминала, ја сам био доле, јавили су се начелнику, узели притворено лице и ја сам сазнао трећи дан. Кад сам реаговао, то сам реаговао јер то се дешавало и с возилима онда су рекли линија рада, хијерархија, Ви то знате. Значи, други дан сам сазнао уопште да је притворено лице у нашем притвору. Дошао је неки заменик Окружног тужиоца који је био тад у то време овде и неки шеф из Београда узео лице без моје информација. Возило одузето у кривично-прекршајном поступку, дођу узму возило, начелник секретаријата у овој шеми досадашњој није имао апсолутно никаква овлашћења, пријем радника, апсолутно пријем, примао је МУП. Прекршајну пријаву за забрањено паркирање начелник секретаријата није могао да скине, значи све су одлучивале, радно су одлучивале линије рада.

НАТАША КАНДИЋ: Јел могу да Вас замолим да кажете кад сте Ви сазнали да су браћа Битићи изведени из затвора?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао сам то. Крајем радног времена, тог дана кад сам био, из тоалета кад сам излазио кад ми је Зоран Станковић рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана, сутрадан или?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Тог дана.

НАТАША КАНДИЋ: Зато што сте данас нешто?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јесте, јесте то је било.

НАТАША КАНДИЋ: Врло често помињете нека сазнања на основу оговарања. Шта то значи?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам ја рекао оговарања.

НАТАША КАНДИЋ: Код истражног судије сте два-три пута поменули.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Оговарања? Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да управо тај израз.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Оговарања, ја оговарања.

НАТАША КАНДИЋ: У контексту приче разне? Заборавили сте, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно, сад ја то тражим.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих волела да.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не знам на шта циљате, реците слободно конкретно.

НАТАША КАНДИЋ: Врло сте недоречени, помињете нешто као да се подразумева из оговарања то, па онда не завршите, тако да је врло тешко закључити шта у ствари то значи, али ја бих Вас баш у вези са тим питала кад саберете та сва сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо прво пронаћи, а Ви нам помозите јер ја то јесам евидентирао, само што то сад треба пронаћи. Баш тако, оговарања.

НАТАША КАНДИЋ: Да, да, на два места.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Могуће је, али не могу да се сетим шта сам у том случају јер је то наишло у контексту неком, оговарање.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то страна?

НАТАША КАНДИЋ: То је страна, па нема страна број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није остраничено?

НАТАША КАНДИЋ: То је, чекајте можемо. Не, тамо где каже где сведок говори о томе како он каже Зорану Станковићу да ако треба да се напише информација онда му он каже «напишите конкретно оно што је секретаријат радио у предузетим мерама и радњама, а онда каже значи не рекла, казала и оно. Ја сам у Кладову кад сам био на саслушању мене је судија питао онда, па знате оговарања и то. Ја сам рекао па да вам кажем оговарање је страном у правосудном систему и полицији».

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, оговарање, јер ме је судија питао, не, не, питао ме је судија о томе, мислим да је то било у Кладову шта се прича, какво је поговарање. Ја сам рекао онда ја поговарања не могу шта ко прича шта ко оговара, кога оговара, о томе не могу да причам.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, али Ви кажете рекла-казала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ја читам, то ће бити страна 6 по мени: «Да ли вас је неко обавестио о томе да је казна Битићима истекла, односно да ће бити пуштени пре истека казне»? Ви одговарате - «Не». «Када сте сазнали да су они пуштени»? Ви одговарате – «па сазнао сам после, више је то било овако такорећи оговарања када је то прошло у ствари дан-два, шта је било ту се дигла «фрка» нека, неко је дошао од родбине да их сачека, они су нестали е онда је».

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То сам и малопре рекао, то ми је Зоран рекао у ходнику, дошла је мајка кога је помињао, мајку, родбину, не могу да се сетим. Треба да напишем, чуо сам се са управом, специјалима, ја сам рекао Зоки провери конкретну проверу и уради о стварним чињеницама и на депешу и пошаљи. Треба да се чујем са специјалом, слободно јави се специјалу. Мени је у интересу било да се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви употребљавате термин «такорећи оговарања», то су неке информације коју Ви добијате од Станковића итд. па му кажете провери али ме занима шта је овде оговарање? Ко то шта оговара?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Тад је он почео рекао ми је, рекла ми је мајка био је овај, био је онај, не знам шта Зоки где су, шта су. Реко Зоки немој то

рекла-казала у том смислу иди изврши проверу конкретну и са конкретним подацима, јер у служби је тако било док сам ја био, обавештавало се о конкретним подацима, о конкретним проверама оно што се званично провери, на основу изјаве мора да стоји Марка Марковића, Петра Петровића, мајке Битиће, не може да каже рекао ми је Јанко, Марко, Петар, Павле.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Али јел можете да нам кажете шта је био садржај тих рекла-казала и оговарање? Шта сте то Ви чули?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам ја чуо. Он ми је рекао – начелничке така и така ствар, нестали су, дошла је мајка, па је дошао још неко, јер тај прозор где је Станковић, канцеларија његова гледа у канцеларију директно у пријемну канцеларију затвора, не гледа него је то на 60, 50 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На портирницу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Није оговарање ако каже дошла је мајка, то је нека чињеница, али кад се каже рекла-казала онда то садржи неке податке, информације?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја сам ишао тада, неко ме је чекао тад пред вратима у вези с овим догађањима која су била око тих митинга, ишао сам из тоалета, схватате, то је било на ходнику, између мојих врата и тоалета и само сам гледао, ја сам у ходу био и рекао сам му «Зоки, одради, зврши конкретну проверу са конкретним подацима и обавести». Одмах ми је наставио и рекао ми је.

НАТАША КАНДИЋ: И рекли сте му да Вас обавести?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не обавести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то тако добро памтите господине Вучићевићу да је то тај сусрет са Станковићем баш тамо на спрату у близини тоалета итд, како то кад то није ништа значајно било тада у том тренутку то није било ништа значајно и Ви кажете да сте преко тога прешли управо тако?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Можда се тога не бих сетио уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уради како треба, провери.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Можда се тога не би сетио уопште. Ја сам рекао и на почетку, да није било тог митинга и контрамитинга можда се не бих сетио ничега, па то је рутински посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, али Ви говорите «баш излазим тоалета и тамо на ходнику и онда се сретнем са њим», мислим сад ми, и после толико времена намеће ми се онако зачуђујуће како то памтите да је то било баш ту, а не у Вашој канцеларији, код њега у канцеларији? Разумете?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па специфично је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знам, али у том тренутку није то било ништа посебно, у том тренутку?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја Вам кажем, тих дана је било све симптоматично, нисам завршио до краја шта је. Кад сам ја рекао Министру, Ви знате у правосуђу сте, кад министар контактира, Ви сте на вишем положају, ја сам доле у односу на министра нижи, кад је мене звао и кад је сугерисао и кад сам рекао да не може да се одржи контрамитинг јер није заказан, заказан је 2 сата пре тога да ће доћи до крвопролића, рекао ми је да не кокетирам се, дословце то тако

памтим, то су тренуци кад човек не може да заборави, ја то никада не могу да заборавим. Рекао ми је не кокетираш с њима, ја сам му рекао дословце «господине министре» и онда је дошло пуцање, моје се обистинило и онда ми је тад, три, четири дана ми је свест, имам слику комплетну, не тих догађања. Ово би био госпођо рутински посао, можда не би био у току са ничим да није било тих ствари. НАТАША КАНДИЋ: Добро, кад тако имате добро запажење тих детаља, да ли можете да нам кажете кад сте Ви први пут са Вучковић Милисавом разговарали о овом случају?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ми смо разговарали ово што вам кажем то је било, исто је то било око митинга кад је био код мене, договарали смо начин рада и онда ми је поменуо ово да је неко звао да, иначе ја нисам, кад је Зоран ово што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте мало да прецизирамо питање. Мислите након ових дешавања, након свега тога да ли је и кад је први пут разговарао са Вучковићем шта је то било, шта се то десило са тим људима итд.? Разумете питање?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да. Нисам ја полемисао после тога са никим посебно.

НАТАША КАНДИЋ: Па не да полемишете него службено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него да ли сте, ево имамо сазнања да је из МУП-а тражена провера, да су доле провере вршене, то се дешава негде можда пола године након тога, четири, пет месеци након тога?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, касније, то је било у једној реченици да су се тражиле провере, нема проблема, одрадите проверу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте онда нешто разговарали шта је то било, шта се то десило и тако даље?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисмо посебно, то је било јер начелник секретаријата.

НАТАША КАНДИЋ: Е па ја само бих овако, јел сте Ви прочитали ту депешу то што је послато, тај извештај?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не могу сад да вам кажем да ли сам посебно улазио у садржину јер немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не могу сад да се сетим потпуно тих, чак не могу да вам препричам посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него уопштено да ли?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао сам само извршите проверу и то што тражим доставите, напишите.

НАТАША КАНДИЋ: Како онда зна данас онако прецизно да каже да нису решења уручена? На основу чега он то зна да нису уручена затвореницима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да јесу.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Решења су.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не. Зна да нису уручена. На основу чега зна ако није?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Знам решења су урађена 05-ог, однета су тамо и ја сам решења и овде сам информисан, ја мислим господин тужилац је у једном, у ком је делу било саслушање, не знам, овде сам информисан да су

решења остављена код управника затвора Аце Ђорђевића и тад сам рекао ту. Сетите се, ја се извињавам, мени је то сад потпуно.

НАТАША КАНДИЋ: Само да Вас питам. А да ли у том Вашем извештају, депеши постоји тај податак?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не могу да кажем, не могу да се сетим. Ја кад сам рекао да хиљаду писмена и деведесет посто начелника господо стварно чини, то можете да проверите. Начелник секретаријата у Нишу, секретарица факсимилом ставља факсимил на депешу који иду према министарству, према другим органима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте први пут чули за браћу Битићи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па рекао је, немојте да понављамо. Шта 27.06?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро изволите да протумачи ову депешу коју је он потписао у погледу датума, у погледу лица коме је слао и задњи пасус где каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, ово је службена белешка, ово је службена белешка.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја кажем вам искрено, Ви знате били сте, то је хиљаду предмета је било. Кад дође оцењивање ја сам имао по хиљаду, верујте ми по три сата одвојим и искрено значи нема ту ја ако одговарам одговарам ја, ја признајем. Ја сам радио, чак дешавало се да секретарица или колега ко буде ту да ми само узме онако у оном делу где је потпис начелника јер по нашим прописима тако и стоји у Закону о унутрашњим пословима о Правилнику о начину вршења послова Службе јавне безбедности да за отправак писмена одговара радник који ради, извршилац. Значи, начелник одељења полиције па наниже, па начелник одељења за странце па наниже, па начелник одељења за криминал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, ево сад, видите овако: СУП Прокупље 27.06. '99. године: «Дана 26.06. око 13,30 часова код полицијског пункта...» итд, итд наводи се све на две стране шта се радило и шта се предузимало. «Сходно наведеном обавештавамо да ће предметна лица бити задржана до покретања прекршајног поступка пред општинским органом за прекршаје Куршумлија дана 27.06». Ова се депеша је сачињава 26.06.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То је у ОУП-у Куршумлија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, «Сходно наведеном, обавештавамо вас да ће предметна лица бити задржана», одређује им се задржавање. Ја сам Вам рекао да имамо ту и приче и сведочења у смислу да су задржана ту ноћ у СУП-у у Прокупљу и сутрадан изведена општинском судији за прекршаје у Куршумлији: «Због почињеног прекршаја из члана 106 став 1 тачка 4 Закона о кретању и боравку странаца, молимо вашу сагласност за подношење прекршајне пријаве против наведених лица. Начелник СУП-а пуковник Милован Вучићевић» и сад је ово неки Петровић у 00:55?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да Петровић то је овај што шаље депеше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Петровић? То је ваш дакле из СУП-а?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У Центру за обавештавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који шаље депешу и каже у 00:55?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи да је он тада послао ту депешу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, то је дневни билтен који иде, депеше иду у 24 за 24 сата, значи за данашњи дан од 00 ноћас, ноћас од 12, тј. од 00 до вечерас у 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ово није никаква збирна депеша него ово је посебна депеша која се односи само за тројицу браће Битићи?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Посебна да, ово је информативна депеша за њих да, информативна депеша која иде за МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ми остаје нејасно, дакле, питање је кад Ви сазнајете за њих тројицу и шта сазнајете везано за њих тројицу јер не можете, и према овоме не можете, од било кога тамо у СУП-у ко вам се већ јавио, не можете сазнати и то данас су ухапшени, је ли а и то да су кажњени прекршајно и упућени у затвор. Те две ствари не можете сазнати у једном дану него само у два дана?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Прекршајни поступак, подношење пријаве све је вођено, Куршумлија је, они су на подручју ОУП-а Куршумлија ухваћени, у Куршумлији су приведени, то је Одељење за унутрашње послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумете ме. Ја Вам кажем и према овој депеши, а и према оним сведочењима која смо чули, Ви не можете увече кад се вратите из Београда да проверите шта је било данас, Ви не можете да сазнате две чињенице, ви не можете сазнати обе, можете сазнати само једну, данас су ухапшени тројица америчких држављана, зашто – илегално прелазили државне границе, је ли. Не можете тада да сазнате и да су прекршајно кажњени јер ће прекршајно кажњени бити тек сутра.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обе чињенице сте могли да сазнате само сутрадан, али то подразумева да први дан нисте знали шта Вам се дешава на подручју секретеријата у овом смислу.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел разумете?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја вам кажем, то је, та област, то је рутински посао за начелника секретеријата. Јесте ме схватили кад сам упоређивао мало пре са узимањем лица, ја сам трећи дан сазнао да је лице које је у притвору полицијском, у нашем притвору од 48 часова преузето од стране припадника МУП-а Србије и представника Министарства правде без питања, без ичега, трећи дан, ја сам тад реаговао. Реаговао сам усмено, мени је речено ти си начелник секретеријата, линија је одлучила немаш право да се мешаш у то. Така је хијерархија. Прекршајну пријаву, значи то може да проверите званично, прекршајну пријаву за саобраћај, за паркирање, начелник секретеријата мени не може да утиче ништа. Полицајац који је написао иде код командира саобраћајне станице, од командира саобраћајне станице у одељењу саобраћајне станице, пише се захтев мимо мог знања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него ово говорим само о сазнањима.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Таква је сарадња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О двије могућности сазнавања. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел сведоку ова депеша позната или није? Депеша која иде из СУП-а Прокупље са Вашим потписом?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иде МУП-у Србије?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иде УПП ОЦ Београд у 01,19 часова, број 160?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то Ваша, јесте Ви то потписали?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да. Јел потпис мој?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пише начелник СУП-а, пуковник.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ту потписа, нема ту потписа, него само се наводи, нема потписа као потписа, то је депеша.
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, оно што сам рекао. Шеф центра кад шаље билтене, шаље депеше, све које пошаље увече, потпис је начелник секретеријата, схватате пише начелник секретеријата Вучићевић Милован.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише начелник, не може бити потписано.
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Тамо имате на депеши.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 27.06.
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: И шефа одсека који је шести у рангу, пише начелник секретеријата Милован Вучићевић за или по шеф одсека.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не пише за, не пише ништа, пише само Ваше име и презиме.
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не пише на њој, али пише на изворној.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где пише?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: На изворној депеши, она која је служила за ту депешу.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви потписали ово или нисте побогу, лепо питам? Јесте Ви слали ово или?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, Зоран Станковић.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како кад иде Ваше име.
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Зоран Станковић је писао.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд знате да је Зоран Станковић?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па он је требао да пише јер он је инспектор за странце и он то ради.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није упућено Одељењу за странце?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УПП?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ни једну депешу.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: УПП је упућено, шта је то УПП?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УПП?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: За пограничне послове.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта је ово ОЦ?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ко?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОЦ?
СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Одељење за странце.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: ОЦ?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОЦ?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ни једну депешу не пише начелник секретеријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучићевићу ево да расправимо одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није нам јасно, не објасните опет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Депеша је насловљена МУП-у Републике Србије, УПП ОЦ.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је то?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Депеша је насловљена Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Управи за странце и Управи за пограничне послове, за пограничне послове. Пише је линијски радник који ради у Секретеријату за унутрашње послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ОЦ? Оперативни центар?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Господине тужиоче, начелник, оперативни центар то сам рекао, начелник секретеријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оперативни центар.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Начелник секретеријата ни преко секретарице, ни једну депешу не пише. Значи ја као начелник и сваки начелник ни једну депешу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо разумели.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ни једну депешу, ни радног проблема, ни службеног, никаквог проблема, то пишу линијски радници и они одговарају за тај рад. Начелник секретеријата је био неки.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде нека је линијски радник написао, јесте Ви упознати са овим што је он писао?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Упознат сам летимично, упознат сам био телефоном, видео сам да је то то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесте упознати шта је он написао, тај ваш линијски радник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са стварном садржином депеше?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тако је.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У дневном билтену сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте дневни билтен, лепо питам јел знате шта пише овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замениче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смањите тон мало молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не могу, кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Лепо питам јел знаш шта пише овде, или зна или не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле да ли сте Ви упознати са садржином депеше?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Начелник секретеријата сваки дан има дневни билтен, саслушајте ме. Дневни билтен, у том дневном билтену пише о свим новостима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али укратко не овако детаљно?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, и ово у садржини пише дана тог и тог на граничном прелазу том и том, приведени су ти и ти, приводе се судији за прекршаје, изрекнута казна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Све је то мени јасно и тужилаштво добија те скраћене извештаје дневне, то је уреду. Ја лепо питам, лепо питам шта пише овде, да ли он то зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је господине Вучићевићу, ако је ово послато од Петровића, Вашег радника у центру везе или како сте рекли?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, у центру везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У центру везе, ако је то послато практично у 1 сат по поноћи.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да, шаље се дневни билтен и депеше се шаљу увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, у 1 сат попоноћи? Да ли се Ви упознајете сутрадан, јер претпостављам да нисте Ви у 1 сат у СУП-у да би се упознали са тим, да ли се сутрадан упознате са садржином депеша које је тај послао?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Дневни билтен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или само кроз дневни билтен?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У коме има дело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се упознајете са садржином депеша?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Упознајем се ако сам ту, а деси се ако нисам ту два дана да рецимо тај дневни билтен дође мени на столу и да секретарица на крају радног времена повуче дневни билтен, јер она то скупља и да се деси.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли он сме да оде без Вашег парафа? Слушајте шта Вас питам. Да ли он сме да оде без Вашег парафа?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Сме, сме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, то је сведок објаснио.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Сме, свака информација.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи овде може да пише да сте Ви учинили кривично дело и да оде без Вас?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Лица се узимају, притворено лице без мог сагласности, без мог парафа и без ичега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је сведок да може.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Име и презиме могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је по линијама рада.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Комплетна линија, вертикала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Одбрана?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Хиљаде, хиљаде предмета ћу вам наћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговарати молим Вас док ја не одобрим.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Извините, ја се извињавам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: (Бранилац окривљених) Интересује ме пре самог догађаја, мислим на догађај када су та лица изведена испред затвора, мислим на троје држављана Сједињених Америчких Држава, албанског порекла, интересује

ме да ли Вас је пре тога Поповић Милош или Стојановић, Поповић Сретен или Стојановић Милош, да ли сте се са њима чули телефоном?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја лично?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не. Никада.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте се после тога чули?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ни, телефоном ни усмено, никада, никада, ево никада, то могу да се, никада апсолутно. Значи, никада, никакав контакт са њима нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи, следеће питање. Током Ваше професионалне, професионалног ангажовања у Министарству унутрашњих послова, да ли сте примали усмена наређења?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Од кога?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Од претпостављених?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па ретко, ретко, чак мислим.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Моје питање је да ли сте? Значи да или не?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Имао сам, да вам кажем, значи нема тајне.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Питање је да ли сте или не, само кратко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кратко одговорите, да или не?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Јесам два, три пута примао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Јесте ли давали усмена наређења?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па нисам, ја сам давао, наређења су давала код мене старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него Ви да ли сте својим потчињеним наређивали, издавали и усмена наређења, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Наређења мојим потчињенима начелницима одељења они руководе и они дају.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, ја Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте Ви лично, па ваљда и Ви руководите?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Нисте никад дали усмено наређење?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако Ваше наређење је било писмено?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не, мислите директно наређење?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Путем радио везе, путем телефона, директно, у четири ока, у 56 очију потпуно је свеједно, да ли сте икада дали усмено наређење било када за време Вашег професионалног ангажовања у Министарству унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То је могуће, то је могуће. Ја сам, ја разговарам са начелницима одељења, криминала, полиције, странаца, а они наређују.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли сте обавештени да ли су, а након изласка из затвора троје Албанаца, браће Битићи били лишени слободе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислите, па мислим да из досадашњег казивања сведока произилази одговор на ово питање, он сазнања о томе нема.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја сам рекао да сам информисан да су у ОУП-у Куршумлија та три лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не то, не то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Након изласка из затвора да ли су лишени слободе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква су, Ви сте рекли да никаквих сазнања везано за даље, везано за њих немате?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, и Зоран ми је рекао тад да су нам дошли неки наводно припадници Министарства и да су их узели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, на том, на ходнику испред тоалета?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не, не, рекао ми је да претпоставља, он је рекао тад кад је рекао, мислим да је било, не могу сад, било је.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате било који детаљ око тога како су изашли, да ли су њима, да ли су припадницима МУП-а та лица предата од људи из затвора, да ли су им они предати?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам, ја сам то и са Ацом Ђорђевић оно што знам ја сам разговарао кад је рекао да смо га ми наместили да је неко звао, оно што сам вам рекао, значи да је неко звао из СУП-а, да су рекли да су они преузели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Рекли сте од кад сте били на Косову. Кажите ми да ли сте до овог тренутка, значи након што су они пуштени из затвора, уствари, дајте једно другачије питање, извињавам се. Да ли имате информације ко у Прокупљу обрађује лица која су осумњичена за рецимо кривична дела тероризма, шпијунаже, учествовања у непријатељској војсци и тако даље?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То је из области криминала ради одељење за криминал, значи одељење у оквиру секретеријата за криминал, а ово после.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја сам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је начелник био?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Лутовац Машан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лутовац, добро. А ДБ?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да и ДБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ДБ.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: ДБ, странци су одељење за странце и управа, у ствари одељење криминалистичке полиције.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи ја Вас питам ко ради кривична дела из области тероризма, Ви онда сад говорите ко ради странце, да ли то ради Државна безбедност или Јавна безбедност?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ради и Државна и Јавна, зависи после одлучује се коме припада која.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли знате зашто, да ли је обавештен том приликом тужилац у Прокупљу, окружни тужилац?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам информисан да то кажем.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате зашто није вођен кривични поступак, јесте расправљали на колегијуму око тога?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисмо, нисмо. Мени је после, после нестанка било чудно зашто то није ишло на кривични поступак али ја нисам био ту.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А зашто Вам је било чудно?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па било ми је чудно зато што је ту имало елемената кривичне одговорности.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А који су то елементи кривичне одговорности?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па елементи јер је то на Косову је било бомбардовање, ратно стање, они су ухваћени оно што сам ја информисан, значи после кад ми је начелник ОУП-а, то нисам рекао начелник ОУП-а Куршумлија ја мислим да ми је дан, два после тога кад смо се чули телефоном у редовном овом јутарњем, јави се понекад ујутру, каже ови што су приведени и онда каже и тад ми је рекао е то сам испустио, то мислим да нисам ни пре рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао ми је, каже начелниче ухваћени су на Мердару, били су ваљда чини ми се колико се сећам да ми је рекао чак да су били у униформама и да су возили нека лица припаднике друге националности, неалбанске и да су од њих ваљда за новац узели и извезли да би их извезли са подручја и онда је ту имало је елемената за које би било кривично дело геноцида за исељавање и оно остало шта је, не могу сад да вам кажем законе јер нисам, немам закон ту.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: До тренутка када сте, када су та лица албанске националности предата припадницима МУП-а и затвора, да ли сте до тада чули за «Атланску бригаду»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ја мислим да сам једаред у неком разговору, да ли је било у састанцима поменуо неко, али не званично него овако, поменули и једном сам прочитао у новинама, не могу да се сетим у којим новинама.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја говорим до тада? Не говорим од тада, значи да ли сте тада знали за то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До тада да ли сте имали сазнања о некој «Атланској бригади»?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Пре гог догађаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Рекао сам вам, то сам једном приликом не знам, било је неформално онако и то ми је у ушима онако у МУП-у да ли смо били на неком састанку или овако у пролазу, поменуо је та и та «Атлантска бригада» и читао само одмах непосредно после тога у новинама, мислим да је било пре тога, нисам се чак ни задржао оно о односима, то је било да вам кажем ми смо непосредно пре тога имали оно што сам напред рекао погинуо ми је заменик командира и погинуо је још један то је ми смо доле 7-8 људи сахранили, били су услови и околности које никада у животу, значи ретко један од старешина или СУП не може да има то можда у 50 година. Све ово што је било на унутрашњем

плану, значи наша политичка ситуација унутрашња, агресија, бомбардовање, доношење и сахрањивање. Ми смо сахранили 4 припадника под НАТО бомбама, па да једном приликом је чак било близу нас гранатирање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У завршном делу, нама је последњих дана ја мислим и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро господине Вучићевићу немојте да нам ширите причу, знате.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисмо, мислио сам посебна да је јединица која се специјално обучава нагде у иностранству и да се припадници њихови убацују на подручју Косова за борбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто у том смислу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У том, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Тад је стварно било тешко и радити и ево можете у неком поступку и да позовте ја годину, две године од '96. од наших протеста који су били доле ја сам био кући можда по два, три, по четри сата.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Шта сте Ви онда предузели против ваших радника који су таква лица пустили без кривичне пријаве, шта сте Ви урадили?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам ништа зато што ово што сам вам рекао, ви сте били код нас.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Немојте шта сам ја био.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Добро, извините, извините.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Овде суду говорите.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Зато што је кључна линијски рад. Начелници секретеријата, значи ако дође линија, шеф за странце информисе линију за управу за странце и ако он каже тако је, начелник секретеријата никаквих овлашћења није имао да мења. Апсолутно никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То остаје.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То је амин, то је амин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда криминал остаје у Управи криминалистичке полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: У Управи криминалистичке полиције, Управа за страце.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Зашто онда није депеша послата Управи криминалистичке полиције? Зашто ова депеша није послата Управи криминалистичке полиције?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Зато што је ваљда претходно са њима радио и ДБ и инспектор за странце, онда су остварили контакте са, они су имали контакте са, чак у депеши је било колико се сећам да се сугерисало од управе за странце. Управа за странце је сугерисала нама, то би било сад по овом што каже тужилац мени, не мени него секретеријату да се инсистира на казни затвора, ако се не варам господине тужиоче, да таква депеша има потписана од стране Управе за странце. Ја више нисам имао ту овлашћења да мењам, схватате, начелник

секретеријата нема овлашћења. Прекршајну пријаву просто, извините што поредим то, прекршајну пријаву за паркирање начелник секретеријата не може да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро рекли сте.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја Вас питам зашто нисте упутили депешу Управи за криминалистичку полицију? Управи криминалистичке полиције МУП-а Србије?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То су одрадили старешине моје доле ниже, начелници који су се договорили.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Јесу они испод Вас или нису испод Вас?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Они су испод мене али су радно и стручно законито испод управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радно су везани том линијом?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Управа полиције, Посебна јединица полиције, начелник секретеријата, никаквих овлашћења није имао. Ја сам морао да напишем да ми треба мој припадник у оквиру секретеријата, имате 10 припадника ПЈП-а који су у станици полиције у Прокупљу, да би их ангажовао ја мора да напишем писмени захтев министру да ми се писмено одбори њихово, без писменог одобрења ја нисам могао да их ангажујем, који су радно код мене са решењем.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: На питање тужиоца сте почели нешто да причате па сте стали, кажете да је сведок Стаменковић погрешно описао вашу канцеларију?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Можете мало шире да нам објасните.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Оно што сам чуо о распореду столова, столица.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Јесу то битна неслагања или само у распореду столица?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Па битна су ако каже да је сто начелника секретеријата у линији са овим столом спојен и има само тај сто, а у канцеларији има и други сто. Сто начелника секретеријата је на «ел» одвојен, сто за конференције је потпуно одвојен исто метар тамо, то се значи не слаже. И ако каже да је изашао, ушао на једна врата а изашао на друга врата која не функционишу, која не постоје, онда је то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени? Можете искористити овај микрофон, тај.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Интересује ме само када сте уобичајено имали Ви, практиковали да одржавате састанке са Вашим непосредним старешинама, са Вашим претпочињеним?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ујутру, зависи од обавеза редовно је било негде око пола 9, 9, 8.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли сваког дана, недељно, месечно, како? Брифинг или састанак тај који сте имали да ли вас реферишу?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Месечно су били шири они са из Куршумлије, Блаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро јутарњи колегијуми?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: То, а ови редовни су били у току дана.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: А ко би присуствовао том вашем састанку ујутру кад би Вас реферисали?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ујутру били су ту начелници одељења и шефови одсека тамо где нема начелника одељења.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Шта Вам они на том брифингу конкретно говоре и о чему Вас обавештавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро нису га информисали о овоме. Ево чули смо, сведока смо чули тако да сва та прича типа о чему причате.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Добијамо билтен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беспредметна је извесно.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Билтен ме информише о свему, значи билтен дневни онај.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Јел имате Ви право да сугеришете овај, на рад неког вашег шефа одсека, начелника одељења ако видите да нешто није у реду и ово?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Имам ако није остварен контакт са управом, са МУП-ом. Ако је остварен контакт са управом онда је њихова.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Господине председниче?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ако поступају по налозима из.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, да ако поступају по налозима, онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Своје управе, Ви се ту не мешате?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Не не мешам, него нисам ни овлашћен да се мешам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни овлашћени.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Ја се извињавам господине председниче, начелник одељења криминалистичке полиције Лутовац Машан је обављао разговор са њима, има белешка која је послата непосредно из Прокупља да се ради о терористима, немогуће да Вас не обавештавају и да они кажу, да Лутовац Машан каже није, нема елемената за подношење кривичне пријаве од стране наше службе него је предата су лица инспектору за странце Станковић Зорану. Станковић Зоран Вас обавештава или пише депешу тамо да је добио повратну информацију да се исти уколико се не буде депешу из Управе за пограничне послове, добија наређење да се исти уколико не буду кажњени исти депортују и то тачно на одређено место. Међутим, Ви сте полицајац како сам упознат од своје 16 године, учени сте у Средњој школи унутрашњих послова. Завршили сте Правни факултет, Факултет државне безбедности и друштвене самозаштите, мислим професионалац сте од, немогуће да нећете да би пропустили нешто тако да кажете, ради се о лицима овом и да кажете пишите им само прекршаје. Никако ми то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, немојте, ово није питање, ово је нека оцена и закључивање.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам информисао, они су добили депешу из МУП-а после радних договора, после радних договора са МУП-ом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо. Само питање, питање.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли је тражено нешто од стране Министарства унутрашњих послова у вези случаја Браће Битићи код Вас конкретно да их обавестите?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Тражено је да се поднесе прекршајна пријава и да се инсистира на изрицању.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: После пријаве од стране Митровића и од стране мајке када су већ нестали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, па рекао је да су, да је сачињена нека информација, рекао је он.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да, то је ово што је достављено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли сте Ви преправљали неку депешу Станковић Зорану када је био писана?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Преправљао.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Преправљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановићу.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Све је рађено у сагласност са линијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучичевићу говорили сте да сведок Стаменковић погрешно описује Вашу канцеларију, јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај опис те канцеларије како се слаже са канцеларијом Вучковића?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Нисам, кад би се прочитало рекао би вам, ја оно што сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него сад.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Оно што сам видео, интересује ме секретарица је после, питали су секретарицу и ја сам тад сазнао за опис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него кажете.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Кад сте саслушавали секретарицу, моју секретарицу која је била и онда су питали како сто, па није било тако, није и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд пошто више питања за Вас нема? Молим?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Дошао сам колима мојим, ништа оно ако ме следује нешто колико – толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прокупље – Београд према нашим, Ви сте из Прокупља дошли јел тако?

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Из Прокупља, из Прокупља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.560,00 динара.

СВЕДОК МИЛОВАН ВУЧИЋЕВИЋ: Ма нема проблема.

Сведок тражи трошкове доласка који му се у износу од 1.560,00 динара на име путних трошкова и 1.000,00 динара на име трошкова исхране, тј. у износу од укупно 2.560,00 динара и досуђују привремено на терет буџетских средстава суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала господине Вучичевићу, можете ићи, немојте напуштати суд још, останите ту у суду, можда ће бити потребе да расправимо

нешто са овим другим сведоцима и са Вама истовремено, па ћу Вас замолити да останете ту. Вучковић Милисав.

Сведок МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим. Вентилација нека или нешто? Укључена је чујемо је.

Добар дан господине Вучковићу.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца Спасоје, јел тако?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, Спасоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Милисав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: `56. годиште?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у Прокупљу, ул.Мишарска?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да.

СВЕДОК ВУЧКОВИЋ МИЛИСАВ, са подацима као са записника од 08.06.2004. године, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучковићу она упозорења и поуке за сведока сте чули јутрос?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад ћу Вас замолити да прочитате гласно текст заклетве за сведока налази се ту на пулту испред Вас.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Хтео би само да Вас питам, пошто сам чуо то што сте рекли пре ове заклетве, против мене се води и поступак осумњиченог за помагања па ми мало није јасно и сведок и осумњичени, нема ли сметње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми ћемо да поштујемо Ваша опредељења господине Вучковићу ако Ви сад овде кажете ја нећу да сведочим, нећу ништа да казујем.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не. Хоћу да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу ништа да казујем зато што се против мене води поступак, знате. И ми ћемо то Ваше опредељење да поштујемо, али смо у обавези имајући у виду целину предметног догађаја, ми то знамо наравно да сте Ви у процедури, у поступку истраге, знате?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево Ви ћете ту да се определите. Ви наравно као сведок и то сте чули оно јутро нисте у обавези да одговорите на питања ако би се одговором на неко питање које ћемо Вам евентуално ми поставити, ако бисте се

изложили између осталог кривичном гоњењу. Онда Ви кажете е ја не желим да одговорим на то питање или можете генерално рећи нећу ништа да одговарам, не желим ништа да одговарам зато што се против мене води поступак и ми ћемо и то да поштујемо, знате.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јасно ми је, јасно ми је, уреду. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вучковићу Ви сте саслушани ево у поступку то је практично био преткривични поступак 08. јун 2004. године пред истражним судијом овога суда.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете при тој изјави коју сте дали том приликом судији?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па ја би сад да поновим ту изјаву, можда више се и не сећам колико пута сам давао изјаве у детаље те изјаве, али ћу поновити значи изјаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле остајете при томе?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, ја сам до сад 12 или 13 пута давао различите, не различите, него изјаве у овом предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом предмету?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Што у суду, у судовима, што у Министарству унутрашњих послова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо само онда укратко, мада са овим претходним сведоком на крају није то било укратко, него се можда мало и одужило. Дакле укратко Ви сте у то време '99. година, јун-јул месец начелник Одељења полиције?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, био сам начелник Одељења полиције у СУП-у Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро у СУП-у Прокупљу, начелник СУП-а је био?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Милован Вучићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е шта знате о предмету нашег поступка?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па ја сам о браћи Битићи сазнао да су приведени у секретеријат 27. тог месеца, 27.06. на јутарњем колегијуму кад је начелник Одељења криминалистичке полиције информисао начелника СУП-а да су приведени и по ком основу и да су приведени код истражног, код судије за прекршаје. После тога више није било ништа до на два или три дана пре њиховог, истека њихове казне звао ме је из Управе полиције пуковник Арсенијевић и тражио од мене да проверим кад браћа Битићи излазе из затвора из Прокупља, кад им истиче казна и да му то јавим. Ја сам тог дана значи кад је, кад ме је звао, позвао Марјана Мијатовића начелника, не начелника него надзорника страже у затвору у Прокупљу, проверио сам то и он ми је рекао да излазе 08.07. око 10 или нешто после 10, баш тачно време се не сећам како ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: То сам, о томе сам обавестио пуковника Арсенијевића телефоном, специјалом. Дао сам број специјала ту на који сам звао и

са ког ме он највероватније звао јер је то његов специјал у канцеларији био. Исто дана сам о томе што сам проверио и јавио што је тражено од мене из претпостављене команде, обзиром да је Управа полиције претпостављена команди одељењу полиције по линији рада, обавестио сам и начелника секретеријата Милована Вучићевића да су то тражили из министарства да проверим и да сам ја проверио и да сам јавио, тад је био присутан, мислим да је био присутан и начелник Одељења криминалистичке полиције Машан Лутовац. Тог дана је то било. Е, после само 08. у преподневним часовима ми смо ујутру имали прво колегијум, обзиром да смо тог 08. имали један митинг у поподневним часовима који је био дупли митинг заказан ДОС, СПС, око тога смо радили на јутарњем колегијуму сам поново информисао начелника секретеријата то од пре два дана да ће тог дана да дођу колеге из Управе полиције како ми је рекао пуковник Арсенијевић да преузму браћу Битићи. Колико сам разумео Арсенијевића да ће они да их преузму и да их доведу у Београд. Информисао сам поновно начелника СУП-а о томе и то се, о томе имам и писмено записано, приложено је то у предмету из моје радне свеске. Одмах непосредно после колегијума, али пре подне је било, раније пре подне звао ме надзорник страже Маријан и питао да провери да ли ће да долазе ови људи из министарства да преузму браћу Битићи кад им истекне казна, кад треба да се пусте. Ја пошто нисам знао то сигурно, звао сам поново пуковника Арсенијевића и питао, он ме је, то ми је потврдио и рекао да ће врло брзо да буду у Прокупљу, сад не знам тачно колико је то сати било, али знам да је било пре подне. О томе сам позвао Марјана Мијатовића и рекао му то и то је било то. После извесног времена мислим да је врло брзо неко из дежурне службе ме је обавестио телефоном да су колеге из Београда дошле и да треба да иду у затвор да преузму ова лица. Ја после тога, кад су они тамо отишли, више не знам шта се дешавало. То је тог дана и још једна ситуација, то је негде после можда једно 2 месеца били или 3 нисам баш сигуран датум, дошла је једна представка у СУП Прокупље и начелник СУП-а, кад је отворио ту пошту, нагласио је то за Одељење полиције обзиром да је Одељење полиције водило представке. Кад је дошла та представка ја сам видео то је неких адвокат тражио неке податке, ја нисам знао ту шта да ја одговорим, питао сам начелника око тога и договорили смо се да позовем Арсенијевића да питам. Позвао сам телефоном Арсенијевића и Арсенијевић ми је рекао да ту представку пошаљем Управи полиције што сам и урадио. То је најкраће што ја могу да вам кажем око мог учешћа у том случају и мог рада шта сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли што око овога разговарали са Зораном Станковићем?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Са Зораном Станковићем јесам једном и то Зоран Станковић ме питао, ја мислим да је то био дан пре пуштања браће Битићи, он ме је срео на ходнику и питао видео сам да је знао да треба се преузму лица јер је то знао сви на колегијуму, цео СУП је знао да из МУП-а треба да дођу да преузму браћу Битићи. Он ме је питао за то, ја сам му рекао да су звали из Управе полиције и да ће они доћи да их преузму и на томе се тај наш разговор завршио, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам је овде причао, не ништа тако, да је спремио возило, чекао, спремио решења, за отпуст био изненађен кад је чуо и тако даље.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Тог дана кад ме питао на ходнику ја сам видео да и он зна да треба да се, да дођу из управе полиције да их преузму бар како је мени речено да ће доћи из Управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он прича како је ангажовао возило да их с тим возилом спроведе тамо до Мердара и тако даље и тако даље?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не знам зашто би их спроводио, то ми није јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако долази неко други по њих и ако он то зна да долази неко други по њих, нема потребе за тим, али то је његова прича из ове, не баш из ове, али неке друге суднице у овом суду и то од скоро.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја би волео конкретно са Зораном и да то рашчистимо, ја стварно то од мене није тражио ништа, значи није. Прво не би ни могао да тражи јер они нису могли на Мердаре и да се воде негде нису могли на Мердаре да се воде јер Мердаре није граница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Арсенијевић или можда неко други из МУП-а Републике Србије овде из Београда од Вас тражио да пренесете људима у затвору да браћу Битићи не пусте док ти људи не дођу?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле у том смислу да се не деси, да се не деси грешка у тајмингу, ови касне, а затвор отпушта кад отпушта и сад да се не деси да они, да их затвор пусти, а они људи још нису дошли по њих, да се задрже до доласка?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Мени је Арсенијевић, тад кад смо разговарали и кад ми је рекао да ће ови људи из Управе полиције доћи да их преузму, он ми је рекао по истицању казне, није уопште било речи о њиховом задржавању, о некаквом задржавању ако им истекне казна јер колико ја знам они из затвора у току радног времена пуштају та лица, сад ко је не само та, него уопште лица, а које време тачно бар сам ја колико сам био упознат раније да је то у току радног времена, а они раде од 3 или пола 4, нисам сигуран баш тачно до колико раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Али сигурно није тражио Арсенијевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте Ви дакле овима у затвору пренели, коме рекосте Маријану?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Маријану, Маријану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће неко доћи по њих?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јесам, јесам, пренео сам Марјану да ће доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте разговарали са управником затвора?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не, ја управо, то сам видео и у мом решењу о лишењу слободе да се позива на то, али ја стварно са Александром Ђорђевићем нисам уопште разговарао, јесам са Марјаном разговарао значи то што сам рекао, али са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су људи који су дошли по њих, да ли су се Вама јавили, Вама лично?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не. Ја те људе нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер чули смо овде причу од једног од њих, један од њих је овде присутан.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Поповића знам, а овог колегу Стојановића не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стојановић. Други који је био у тој групи, саслушали смо га као сведока, он тврди да су они ушли унутра код начелника СУП-а, да су се кратко задржали у тој канцеларији са начелником?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Можда су код начелника СУП-а, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е начелник ево сад негира то.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја сам у другој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник негира, па сад да видимо да нису можда код Вас?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша зграда је ближе затвору него зграда у којој је начелник Вучићевић, јел тако?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не. Затвор и зграда број 4 где је начелник Вучићевић и општина деле једно двориште, то су у једној целини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, његова зграда је ближе, у праву сте да.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: А моја је зграда 200 и нешто метара далеко од те зграде у истој улици у броју 32, а ово је зграда број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е али дежурни у тој згради је Вама јавио да су дошли ти људи јел тако?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Слушајте, ја из обе дежурне, из обе зграде знају да, знали су да ме позову, па сад из које зграде је јавио ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле то не знате?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Стварно не знам. То у тој гужви тог дана ми смо око тог митинга све усредсређени били на припрему и обезбеђење тог митинга и са стране нам долазила полиција за обезбеђење и ја стварно то не знам јер је мени то преузимање малтене било, тако да кажем, нормално јер се то дешавало више пута и раније, значи да се лица из затвора кад им истекне нека казна требају по некој другој основи негде да се спроведу, да су кад им истекне казна одмах преузимани ту кад заврше издржавање казне, тако да би мени то било сасвим нормално. Ја нисам много обраћао пажњу све док после кад сам видео шта се десило, овај касније први пут кад су ови из министарства разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад Вучичевић нам каже да је он за овај случај сазнао први пут када се вратио из Београда са неког састанка тамо у министарству, па увече и онда је оно звао у зграду СУП-а да провери шта има ново, шта се дешава и тако даље у току дана и онда каже да је обавешен како је тог дана, како су тог дана лишени слободе и спроведени прекршајном судији и кажњени затвором, дакле он је то сазнао увече?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви нам сад кажете да је он изјутра на, да је он изјутра на том јутарњем колегијуму да је обавештен о томе да је јуче било то што је било?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја кажем кад сам ја први пут чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али нам кажете и да је, да сте Ви то чули у ситуацији док њему говоре о томе, кад њега информисе овај начелник који начелник, који, начелник криминалистичке полиције Лутовац?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: На том колегијуму 27. ујутру, значи начелник Машан, начелник одељења криминалистичке полиције информисе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Информисе?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Поново информисао на целом колегијуму око браће Битићи, највероватније да га је он упознао и увече, ја то не знам или у току ноћи кад се вратио из Београда, али ја кажем кад сам ја први пут чуо да су приведена браћа Битићи, не знам да ли ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Колико би по Вама то било Ваших разговора са Арсенијевићем око браће Битићи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па ево сад ћу да Вам кажем, то два или три дана пре, сад не знам тачно који дан смо разговарали кад ме он звао, па сам га ја звао тог дана смо се два пута чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво зове да проверите кад ће изаћи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да и, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А потом Ви га зовете па му кажете кад ће изаћи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да му кажем то што је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: 08. смо се чули у преподневним сатима, кад не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад Ви провератаве да ли ће доћи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да ли ће доћи, да, кад ме звао Марјан и после једно значи ово кад сам вам рекао, једно 2 месеца та представка кад је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она представка и оно?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, то је то у том времену, значи сигурно више није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имати ли још нешто да нам кажете око овога?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па нешто битно што се тиче сад, ја стварно не знам, не могу да се сетим да би имало нешто битно што би требало да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је начелник СУП-а у то време имао од возила?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Начелник СУП-а је имао од возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или ако је имао уопште нешто од возила?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ево сад ћу да вам кажем шта су дужили његов возач и он шта је најчешће користио, имао је једног малог «Даеву», имао је једног «Хјундаи», имао је бели «Пајеро» који је стајао ту код те зграде између затвора и СУП-а има надстрешница једна за возила, ту су и возила затвора стајала истовремено, то је оно што је начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао возача?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Имао, имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко му је био возач?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Возач му је био Данић Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данић овај сведок што смо га позвали за данас?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, да ли се може десити, да ли се могло десити да та нека возила која су ето као начелникова да их узме неко други, да Ви наредите да се то возило користи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Могло је али уз одобрење начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уз његово одобрење?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, никад нисмо узимали возила без, ни ја да неком дам ни начелник Машан, ни начелник Томић да нисмо питали начелника СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле увек га се пита?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер он нам каже да је могло без његовог питања, дакле да се располаже возилом ако није он ту него сте Ви, онда Ви одлучујете, ако ни Ви нисте ту онда неко други па чак и шеф смене?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Колико ја знам, одлучивао ван њега кад он није био ту, кад је само на годишњем одмору био или кад је одсутан, одлучивали смо заједнички начелник одљења криминалистичке полиције и ја, никад самостално једно, јер није било другог човека по рангу него смо ми били равноправни и нисмо хтели да сад један преузима некакву одговорност или да се ставља изнад другог, него смо се увек договорили шта и како треба да се ради. Чак смо, можда је глупо што кажем заједнички пошту отварали кад начелник СУП-а није ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас ја добро разумео, јесте ли Ви обавестили Вучићевића о томе да ће неко доћи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јесам, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јесам, тог дана кад ме звао пуковник Арсенијевић у току дана. Нисам Вас разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тог дана?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, тог дана, тог дана и поново 08. ујутру на колегијуму чак имам и у радној свесци то записано под тачком број 2, прво је била нека повреда гроба, друго то и треће после око тог митинга шта смо све планирали како да обезбеђујемо то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 27.06. кажете био је колегијум и да је једна од тачака дневног реда била браћа Битићи и њихово хапшење, ја сам тако разумео?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, не хапшење него привођење, то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Привођење?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, то је Машан Лутовац информисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Известио?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Известио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је на том колегијуму начелник СУП-а дао нека упутства и да ли је нешто коментарисао уопште у вези тих података?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја се тога стварно не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Исто то важи, дакле да ли је нешто начелник Вама рекао или коментарисао или дао неке инструкције онда када сте га информисали да Вас је звао Арсенијевић и интересовао се за браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не само је прихватио информацију, ја сам рекао известио сам га, информисао сам га да је Арсенијевић звао да се то провери и да се јави управи да сам ја то урадио и он ништа човек није ракао прихватио је то што сам га ја информисао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто је Арсенијевић баш Вас звао, а не Вучићевића?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па зато што је управа полиције махом кад је нешто требало да се ради или да се одради по било ком основу, они су звали преко одељења полиције, а у одељењу полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та линије у ствари?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да ли нија рада та, они су нама претпостављена команда по линији рада, по вертикали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поред тогта што се интересовао, јел Арсенијевић још нешто рекао у смислу преузимања браће Битићи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Колико се ја сећам само је рекао да ће доћи људи из Управе полиције да их преузму, ја сам тако и записао то у свеску и поново кажем, нисам 100 % сигуран, али мислим да је рекао да ће се водити за Београд, али не смем то да потврдим нисам 100% сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто Вам је то рекао, шта је требало?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: У краћем, то у краћем разговору том кад је он тражио да проверим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел објашњавао ишта или је то линија командовања?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: То је, линија командовања је то, али је то у том врло кратком разговору речено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је требало Ви да преузмете неку активну радњу?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, ништа само да проверимо и да му јавимо и ништа друго, сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то била његова молба или наредба да се провери?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: По мени је то увек из Управе полиције кад зову и обзиром да су они претпостављена команда даје наредбу, јер то је и прописано правилником нашим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тражена од Вас икаква друга логистичка подршка?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем логистичка под знацима навода, у смислу да се обезбеди неко возило, да се обезбеди возач, можда људи неки?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не, од мене није сигурно. Не од мене није сигурно тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите према причама које смо чули у овој судници произилази да по њих долазе 3 људи са «Голфом», долазе тројица људи са «Голфом» по тројицу људи, па не могу сви да стану?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, ја сам чуо то после да је још једно возило дошло, али ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ту чека «Мицубиши Пајеро» беле боје и тај човек их уводи у зграду СУП-а и одлазе код начелника, сад да ли, он каже начелника СУП-а, овај то негира, Ви исто то негирате, дакле неке подршке логистичке има?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јасно ми је, јасно ми је то али код мене се нико није обраћао сигурно, значи нико није сигурно. Ја кажем, најчешће у том целом мом испитивању сваког пута је тражен тај «Пајеро» кажем, ја стварно не знам, да знам врло радо би рекао да то једном рашчистимо. «Пух» је плави високи «Пух», он је у одељењу полиције са ротационим светлима, мислим да је тад и био у квару после повратка са јединицом са Косова, он је ту стајао у дворишту доле, то је велико возило у односу на «Пајера».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је Вама познато, да ли су други СУП-ови имали «Пајеро» бели као возило?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Имали су.

НАТАША КАНДИЋ: Јел то било нешто што су сви имали?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Сви СУП-ови су имали «Пајера» и посебне јединице, одреди имали су, «Пајера» су била заступљена возила у министарству у том времену, чак и пре тога још од `96-7. године, баш које године не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Значи могли бисмо да кажемо да је и СУП Ниш имао бели «Пајеро»?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да јесте, сигурно, чак и команда ПЈП је била у Нишу и они су имали та бела возила «Пајеро», та теренска возила. Сад баш колико и како ја не знам, али знам да су имали сви СУП-ови, то да су добијали. Чак смо и ми касније добили један за Куршумлију, али касније после кад је зона формирана.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми како је то у вашим правилима, у којим случајевима и у вези са којим дешавањима и радњама Вас дежурна служба обавештава о нечему, како су у дане када су дошла та лица из управе полиције Вас звали да Вас обавесте, зашто Вас?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па слушајте они су из те дежурне службе звали и обавештавали тако да кажем за све и свашта, шта се дешавало и око неких случајева које је требало да иду у полицијску станицу, њима је најлакше да обавесте начелника одељења или неког од начелника и једноставно скину обавезу са себе из дежурне службе.

НАТАША КАНДИЋ: То значи било што да се догађа?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да информисали су.

НАТАША КАНДИЋ: Вас зову?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па да и мене и командира станице јер у Прокупљу има и полицијска станица и командир станице, али је тај шеф дежурне службе везан за одељење полиције, а ови остали.

НАТАША КАНДИЋ: А онда шта Ви радите са тим информацијама које Вам?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па ил им кажем шта да раде.

НАТАША КАНДИЋ: А јел обавештавате неког даље, начелника?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па зависи по процени, по процени обавештавам начелника, нисам обавештавао како да кажем о сваком случају, о неким глупостима, извините што тако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, него правите неку селекцију?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А јел можете некако да нам ближе одредите кад Ви сазнајете, кад Вас зове овај пуковник Арсенијевић?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја то стварно не знам, два или три дана пре њиховог пуштања, знам да је пре њиховог јер то кад сам проверио, значи било је да они 08. излазе, али ја дан стварно не знам. Знам да је то било за време радног времена, али не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А јел сте знали да је њима смањена казна?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Како сте мислили, како па онда Вам је било јасно да није 08. неки термин?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па не ја нисам знао, ја сам од Марјана Мијатовића сазнао датум и време кад они излазе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А јел истог дана кад Вас зове пуковник Арсенијевић Ви зовете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао, проверио је и одмах га је назвао и јавио.

НАТАША КАНДИЋ: Мијатовића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах га је назвао и јавио.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, једноставно да одрадимо то што је тражио да немам обавезу после тога ако нешто друго радимо, па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел Вас је Мијатовић питао јел он треба да припреми нека, неке папире, решења?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, мене није, није сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то, да ли Ви имате у пракси таквих случајева као што је то било, да Вам неко јави да долази по нека лица која су издржала казну и да то иде тако преузимање без неког званичног трага?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је сведок.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Рекао сам то, то сам рекао и знам да су из Министарства, из Београда, како ми кажемо, из унутрашњости, да су долазили и за друга лица. Сећам се једног случаја који сам рекао ту у истрази, конкретно, али знам да је било случајева преузимања лица после, када излазе из затвора, која треба да се спроведу негде на неку страну.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Ви сте знали да су они издржали казну, ово није био чин спровођења?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па, знате шта, ми то кажемо чин спровођења, обзиром да претпостављена команда тражи да треба да их они преузму и да их доведу за Београд. То се код нас зове спровод. А тај ко наређује и ко их спроводи, он поступа по тим правилницима и по прописима, шта већ треба да се ради.

НАТАША КАНДИЋ: Али, мене још занима, да ли у оваквој ситуацији, значи када су лица издржала казну и значи сада, да ли сте Ви знали за та решења која су донета о забрани уласка на територију?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, ја нисам знао то, мислим није ми познато било то уопште. Ја сам то што је тражено, претпостављене команде проверио, јавио, то стварно нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте нам рекли да се чудите да Зоран Станковић каже да је он припремао кола, па не знам дао обавештење породици да их води на Мердаре, да је Вама то било потпуно ван?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја то стварно први пут чујем, то што је Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо то предочавали.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре је он рекао да не зна, да уопште не зна зашто је Зоран Станковић, он је рекао, нема везе са предочавањем, он је мало пре рекао да уопште није долазило у обзир никако Мердаре, зато што Мердаре није граница, али ми није јасно, одакле Ви ово кажете, ако, то што се рекли у вези са Мердарима, то има смисла уколико Ви знате да је донето решење о забрани уласка и да они значи морају бити депортовани?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, ја сам уопштено рекао, госпођо, да Мердаре није граница и дан-данас није граница српска.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Ви сте рекли, једини нормалан линк је у томе да Ви знате да су они добили решење о депортацији?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја то нисам знао, ја то и не кажем, нисам ни рекао то. Само кажем уопштено да Мердаре није српска граница.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто бисте уопштено рекли да нема везе са овим, зашто бисте помињали Мердаре да није долазило у обзир да они буду одведени на Мердаре?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја не бих са Вама да полемишем.

НАТАША КАНДИЋ: Јер ми све време, све време чујемо овде да се Мердаре помиње место, а Ви онда онако одлучно кажете, нема говора, какви Мердаре, то није граница?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја не бих да полемишем са госпођом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није проблем, одговарате на питања ако желите, ако не желите да одговорите на неко питање, онда кажете.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Одговорио сам на то питање око Зорана Станковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, када обавештавате пуковника Арсенијевића о тој представци, да ли се нешто предузима у вези са том представком?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања те врсте?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, све наше што је било из СУП-а Прокупље то је да смо проследили представку Управи полиције и ту је крај нашег рада био из СУП-а.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је то, да кажем, неко правило, када добијете представку, онда обавестите виши орган и он ако затражи ту представку, ви онда прекидате сваку?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, Управа полиције је могла, у сваком случају, сваки предмет који је код Одељења полиције да прекине и да тражи да се достави Управи полиције да они наставе са радом. Значи, то је пракса.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли сте Ви, када се све чујете са пуковником Арсенијевићем, онда када Вас он зове и тражи информације, када му Ви враћате, дајете информацију о томе?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Рекао сам, то смо расправили са председником већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо расправили са сведоком, ја сам набрајао те случајеве.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја то не бих да понављам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли контактира са њим, када они размењују ту информацију да ових више нема?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада имате у тим причама, да ли тада имате сазнања да браће Битићи нема, ни тада да их нема?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, последњи пут?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Када сам се чуо са Арсенијевићем, то је када је била представка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, везано за ту представку и тако даље?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, нисам ја знао шта је са браћом Битићи. Ја сам мислио да су одведени за Београд, значи нисам знао. Тек сам први пут сазнао шта се десило са њима, када су дошли из Министарства, сада више не знам, из Управе за организовани криминал или УБПОК-а, када сам први пут дао изјаву и после тога из средстава информисања. То је касније било, не знам тачно када, има у списима.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, али нама данас је начелник овде рекао да је он чуо од инспектора Зорана Станковића да су они нестали?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја не знам шта је он чуо и шта је рекао, ја кажем за себе.

НАТАША КАНДИЋ: Али, Ви, колегијум ту где сте Ви чули први пут за браћу Битићи, да ли има тог неког колегијума где се помиње тај даљи развој?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, то после није на колегијуму помињано. Задњи пут на колегијуму је помињано ово када сам Вам рекао, ово 08. ујутру, после тога није на колегијуму то помињано.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, да ли је Вама познато ово када се пише тај извештај, када долази значи тај налог из Министарства, да се напише неки извештај о случају, да ли је Вама то познато и да онда служба пише?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Видите, наредбе претпостављеног старешине или претпостављене команде могу да иду писмено, усмено и путем средстава везе, то је Правилником о понашању и међуљудским односима предвиђено.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли сте упознати са извештајем који се шаље на захтев МУП-а Србије у вези са случајем Битићи? Ко пише тај извештај?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не разумем Вас. Када су приведена браћа Битићи, ту је ишла депеша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања да су, дакле у СУП-у Прокупље вршене одређене провере и сачињен извештај о свему томе?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, мени нико није рекао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате тако што?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не. Мене су саслушавали ови из Министарства, али ја о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само, извињавам се, у то време, ко је био Ваш колега у Нишу, начелник полиције?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Јово Милић или Јован Милић, мислим да се право зове Јово Милић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са Јовом некада разговарали нешто о овом случају?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па, јесмо, али то је касније било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Касније, када касније?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: После неколико година, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, шта сте разговарали?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта Вам је он рекао?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па, то је било у Прешеву, ја сам тада радио у Жандармерији, у нашој оперативној сали, било је после мог давања изјаве код истражног судије 2004. године, једног поподнева је он свратио код нас, с обзиром да је он у међувремену из Ниша премештен за начелника Одељења полиције или за заменика начелника СУП-а у Врању и он је свратио да нас обиђе где је била наша команда и том приликом смо разговарали око проблема, око копнене зоне, око Косова, око ПЈП. Једног момента је он питао, шта је са око браће Битићи и ја сам му дословце рекао, мене јуре за возило да сам дао, а не знам ко га је дао, у том смислу, на шта је Јова кратко одговорио, каже, ја сам дао, а тебе јуре. Ја сам пробао да га питам, шта је то, мислим, да извучем, међутим он једноставно је почео нешто друго да прича.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то – ја сам дао, се односи на возило или нешто друго?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: На возило, обзиром да сам ја рекао да, дословце сам тим речима рекао, мене јуре за «Пајеро» да сам дао, а ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда он каже, ја сам дао, а тебе јуре?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да и ја сам покушао то да наметнем разговор, међутим није ишао разговор даље. Он је нешто друго почео да прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбрана?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја бих Вас питао, да ли је то преузимање лица, прво да ли имате информацију, како бисте окарактерисали, да ли имате информацију да ли су та лица након изласка из затвора лишена слободе, мислим на браћу Битићи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја то стварно не знам, тај поступак како је.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кажите ми, по ономе што знате, да ли је то преузимање лица и Ваше ангажовање уобичајено, није уобичајено, пракса, изузетак или било шта у том смислу?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Преузимање после, само преузимање после издржавања казне је малтене било уобичајено, јер се тако радило и раније, по другим случајевима. Чак су и лица узимана из тог затвора када треба да се обави разговор са њима, тако да мени то није било неуобичајено. Зато сам то и прихватио, малтене, један рутински посао да се та лица воде за Београд и не знам да ли ме разумете довољно што хоћу да кажем.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Тужилац Вас је питао, па нисам сигуран, можда би другачије могли да добијемо, некакав другачији одговор, ако другачије поставим питање – да ли Ви знате зашто се та лица преузимају, значи где они иду?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, нисам знао, претпостављао сам сам за себе, а нисам знао, нико ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте претпостављали?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Претпостављао сам да се воде за Београд, да ће неко да обави разговор са њима још, обзиром да су са Косова и да ће после да се изврши депортација или евентуално да се негде задрже, обзиром да су тада били пуни затвори за размену, чак и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Размену?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, колико смо ми знали, чак и у Прокупљу је било у затвору, ми смо обезбеђивали тај затвор, спољашње обезбеђење у том времену, било је пуно Албанаца по затворима, ја сам мислио да је можда то, али не мора да значи.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Тај извештај, односно извештај о том догађају је био у дневном билтену МУП-а?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Био је?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Мислим да јесте.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Колико људи, да ли знате, тај дневни билтен коме све иде?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Где?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У оквиру Министарства унутрашњих послова?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: У, па сада не знам, од нас иде Оперативном центру.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Из Оперативног центра где иде?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Из Оперативног центра после иде ваљда, ја стварно не знам, мислим да иде свим начелницима управа, да иде начелнику ресора, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председницима судова, истражним судијама?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не знам, стварно не знам где из Оперативног центра све иде.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте Ви видели тај дневни билтен?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, мислим не сећам се, највероватније сам прелистао, али не сећам се да сам посебно читао то у дневном билтену нашем, не

од Министарства, јер то у дежурној служби долази и дежурна служба то даје билтен начелнику секретаријата и одлаже се после. Сигурно да има тај билтен и дан-данас у СУП-у Прокупље, претпостављам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је било ко из Министарства од Вас тражио да у том поступку урадите нешто неуобичајено, тајно, да нешто не прикажете као?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је већ одговорио, то је био уобичајени по њему рутински посао.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да. Не, сигурно, бар мени није, не знам за остале.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када је на колегијуму Машан Лутовац предочио хапшење браће Битићи, шта је он рекао, ко су браћа Битићи, да ли се сећате?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја се тога не сећам стварно, детаља шта је Машан рекао, нисам ни обраћао пажњу.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли знате, зашто није писана кривична пријава против њих за неку област тероризма, учествовања у непријатељској војсци, нешто из те области?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не знам. То није била моја област. Не знам шта су све радили из одељења криминалистичке полиције, значи из одељења криминалистичке полиције, знам да су радили Машан и Звонко Костић са њима, чак, чини ми се да је неко из ДБ радио, али нисам баш сигуран, али не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко иначе ради та дела из области тероризма, шпијунаже, учествовање у непријатељској војсци, да ли Јавна безбедност или Државна безбедност?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па, зависи од случаја. Најчешће раде и једни и други, најчешће раде и једни и други, сада.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте на неком следећем колегијуму сазнали да ли су они даље проверавани након што су отишли у затвор, проверавано?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Није на колегијумима помињано после више око њих, колико се ја сећам. Можда јесте, али ја се не сећам сада.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте тада, говорим о 1999. години, чули за «Атланску бригаду»?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Значи нисте чули ништа о њој?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, тада, нисам, нисам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте имали сазнања да је било, да ли је Машан Лутовац помињао «Атлантску бригаду» када је говорио на колегијуму?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не сећам се тога, стварно се не сећам, не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли је по природи посла, следеће питање уствари, ово ћу за касније оставити, да ли су Вас након, односно пре преузимања тих лица, да ли су Вас контактирали овде окривљени телефоном?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, мене нису.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А после тога?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, мене сигурно нису. Ја још једном кажем, значи, телефоном сам само са Арсенијевићем разговарао.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Дуго сте професионалац, за Ваш утисак ћу Вас питати, по Вашем утиску или по Вашем мишљењу, ко је координирао целу ту акцију преузимања лица, одвођења?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Слушајте, ја не знам, по мени је то, још једном кажем, био рутински посао да се они, бар колико сам ја тада то видео, да се они из Прокупља спроведу за Београд, а у Београду стварно не знам, стварно не знам. Могао бих само да нагађам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Али у сваком случају, то је координирао Београд?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, да, па из Београда и мени је ишла наредба да проверим кад излазе, од пуковника Арсенијевића из Управе полиције.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала, немам питања више.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Само једно питање. У случају преузимања лица из Управе полиције, да ли је постојала обавеза према правилима службе да се врши неко потписивање примопредаје лица? Дакле, да ли су лица из Управе полиције?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Када се преузимају из затвора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Уопште, да ли по правилима службе приликом преузимања лица једног одељења СУП-а, другог одељења СУП-а, да ли се врши неко потписивање примопредаје лица?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Па, то зависи сада од сваког конкретног случаја.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Конкретно овде, да ли су из Управе полиције када су дошли да узму лице које је издржало казну, да ли су они имали обавезу неку по правилима службе, да потпишу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли сазнања те врсте?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Према СУП-у нису, према СУП-у нису имали никакву обавезу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А према затвору?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Али највероватније према тој команди која им је наређивала, после имали обавезу да поднесу.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Значи само линија по којој су дошли, а није никако Управе полиције према затвору?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, да, према СУП-у нису.

АДВ. ВАРЈА БАНИЋ: Хвала.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви сте рекли да имате осећај или сазнање да је то координирао Београд?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, нисам рекао да имам осећај, извините.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Него?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Рекао сам да су мене звали из Министарства, из Београда, значи ја сада не знам ко је координирао то из Београда.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Кажите ми, шта сте Ви мислили ко води тај предмет оперативно? Ко је тај предмет водио оперативно, значи, преузимање

лица, одвођење, одвођење на разговор, довођење у Београд, да ли је тај предмет као фајл постојао у Прокупљу или негде другде, да ли имате сазнања?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не разумем.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Било где у Министарству?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не разумем, стварно не разумем шта да Вам одговорим.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Такав предмет преузимања лица, довођење негде мора да постоји као са именима и презименима?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Највероватније у Министарству овде у Београду, обзиром да су они тражили да се преузму.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: У реду. Следеће питање, ако је предмет у Београду, да ли Ви треба у Прокупљу да водите паралелно предмет, да пишете забелешке и томе слично?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, посебно то што преузимају из седишта Министарства, они преузимају, само зна се да је преузето из Министарства и то је то, ништа посебно. А у Прокупљу је у почетку, значи, то сам рекао, начелник Машан и начелник Костић Звонко су радили те послове, одсек ОКП такозвани.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих само питала, пошто је сведок рекао да је разговарао са овим својим колегом из Одељења полиције из Ниша, да ли је тада дошао до неког сазнања да Одељење полиције има неке везе са овим случајем?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, све што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ове две речи?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ове две реченице и ништа више.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа више?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ништа више.

НАТАША КАНДИЋ: Такође сте поменули онако врло сигурно, да је у то време су у затворима држани Албанци ради размене.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: То се причало, немојте да ме схватите.

НАТАША КАНДИЋ: А причало се, а да ли постоји нека писмена, да ли сте имали неку наредбу?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не, не, у затвору у Прокупље, примера ради, био је пун затвор, по ком основу не знам, нама је наређено било, радили смо спољашње обезбеђење затвора, полиција је радила. Једног дана су дошли аутобуси, обезбеђено, преузети и одвежени.

НАТАША КАНДИЋ: Како обезбеђење када су затвореници албански радили на улици, какво сте обезбеђење? Па добро ја питам јел имао, па онда реагујем на ово да су обезбеђивали.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не бих ја да се упуштам, ја сам рекао шта смо ми радили, било је ту и слободњака који су радили. Е сада ја, то морате да питате и ове из затвора.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте некада са управником затвора Александром Ђорђевићем разговарали о извођењу ових лица?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: То сам већ одговорио председнику већа, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Марјаном?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Неби имао разлог да ли је Марјан или Аца, сасвим свеједно, али ја сам са Марјаном стварно разговарао, не са Ацом Ђорђевићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Стојановић? Кажите.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја бих само кратко, једно два питања. С обзиром да Милисав тврди да нисам био код њега, ја бар за себе кажем, сада за ову двојицу нисам сигуран да ли су били са мном, да ли остаје при тој тврдњи да ја нисам био код њега, да ли може да се сети мене, с обзиром да сам ја сто посто сигуран да сам код овога човека био у канцеларији?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, ја се стварно не сећам.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: И чак, штавише, срео сам се на улазу са Машан Лутовцем, то ми је Машан у својој изјави подсетио, освежио ми памћење, па зато опет постављам то питање?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја се стварно не сећам.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Ја сам сто посто сигуран да сам био код човека, нема ништа страшно у томе што сам ја био код њега, не знам зашто људи беже од тога, али јесам се јавио сигурно, у канцеларији сам био код овог човека.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Нема разлога да не кажем, нема разлога да не кажем, ја се стварно не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, разумели смо.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ја се стварно не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се Вас сећа?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Ето, ја Вам кажем, немам разлога да не кажем да су били, јер милион пута су из Министарства и свраћали и јављали се и немам разлог да кажем да нису били ако су били, али се стварно не сећам.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јер је чињеница да ме господин лично не познаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не сећате се?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да и смем да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте звали су из дежуране?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Смем да тврдим да нису били код мене у канцеларији, бар колико се сећам, ако ме.

ОПТ. МИЛОШ СТОЈАНОВИЋ: Јер је чињеница да ме тај човек сада види и вероватно, сто посто сам сигуран видео тада и никада у животу више нас двојица нисмо срели, тако да сам хтео само да му освежим пажњу са Машановом изјавом и тако даље. Толико.

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, ја стварно видим први пут човека, а колегу Поповића знам, радили смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате га после из одреда?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да нам кажете?

СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Немам.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове доласка у суд?
СВЕДОК МИЛИСАВ ВУЧКОВИЋ: Не, не, карта кошта 980,00 динара, повратна,
али не тражим трошкове.

Сведок трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас замолити да останете ту у суду да још не
напуштате суд. Ми ћемо направити једну паузу, можда ће бити потребе да нешто
расправимо са другим сведоцима а и са Вама, па освежите се, помоћи ће нам наши
из ове Службе.

Председник већа у 11,50 часова издаје

Н А Р Е Д Б У

Да се претрес прекине на 20 минута ради одмора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви смо ту? Позовите сведока Данића, молим вас.

Приступио сведок Данић Зоран.

Сведок ЗОРАН ДАНИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?
СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Слободана.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободана, рођен?
СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: 1970. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1970. године, где, у?
СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: У Прокупљу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прокупљу, шта сте по занимању?
СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Полицајац.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајац, да ли сте у неком сродству, завади са овде
оптуженима, да ли уопште познајете овде оптужене Поповића, Стојановића?
СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Не.

Несродан, није у завади, упозорен и опоменут, те и заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Данићу, гласно прочитајте текст те заклетве за сведока, налази се на пулту испред Вас.

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господине Данићу, Ви сте саслушавани у поступку, то је предкривични поступак, те записнике ми не можемо да користимо из одређених законских разлога, па због тога ово и узимање личних података. Господине Данићу, 1999. година, јун месец, јул месец, где сте Ви, кажете полицајац сте?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1970. годиште, кажете, имате 29 година у то време, где сте полицајац, шта радите?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, '99. сам радио значи у Прокупљу, СУП Прокупље, значи на месту по решењу саобраћајног полицајца, међутим, возио сам начелника Секретаријата Прокупље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фактички сте то радили?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, да, возач начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте дужили од возила, ако сте дужили било шта од возила?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, дужио сам «Хјундаи Соната», «Мицубиши Пајеро»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то цип?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве је боје био тај цип?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Бели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беле, добро?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: И добро, дужио сам «Хјундаи» мали «Аксент», али је начелник то возило користио од куће до посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је возио сам?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, возио је сам, али ја сам га, значи, одржавао, гориво и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте га возили када су у питању службена путовања до Београда и других терена?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Данићу, да ли, дакле, говоримо о јулу месецу, где сте Ви у јулу месецу?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: У јулу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетак јула, где сте, исто тамо у СУП-у Прокупље?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, исто у СУП-у Прокупље. Ту сам радио. Заправо, ту сам био, на пример, овај 26. јуна, баш се сећам, то је мени рођендан био, значи први састанак је ја мислим био после онога рата, како да кажем. Начелник је имао

састанак у Београду и пошли смо баш тог дана. На аутопуту сам имао саобраћајну незгоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26-ог?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: 26. јуна, значи онда после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имали сте саобраћајну незгоду?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На аутопуту?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: На аутопуту. Истрчао је пешак и он је био преминуо. Значи после тог периода можда нисам долазио на посао два, три дана, али после тога сам, значи, долазио на посао, а сада се ја тачно не сећам, један период нисам возио, да ли је то било десет, петнаест, двадесет дана, нисам возио због тог удеса. Значи, био сам само ту присутан овако на послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда возио начелника?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Мењао ме овај Горан Савић, био је возач у СУП-у, он је имао решење баш за возача, он ме мењао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли је тих дана, почетком јула, дакле, у првој декади јула, да ли је тај бели «Пајеро» коришћен за превоз неких лица из Окружног затвора у Прокупљу, овамо негде у унутрашњост Србије, за Београд?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Мислим значи да није, нисам сигуран, али мислим да бих знао, јер сам био ту претпостављен да је ишао негде даље. Значи, има тамо налоге, може да се види где је све коришћен. То је редовно вођено, писала се километража и то где иде. Значи, ту је био обично цип, знао бих добро, међутим, може да буде то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви тих дана возили неку тројицу страних држављана албанског порекла, америчких држављана албанског порекла из Окружног затвора у Прокупљу?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажете да бисте знали да је то неко други радио?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па знао би значи, пошто сам био ту да је тај цип коришћен, претпостављам, не гарантујем сто посто, али знао бих барем 95% да је коришћен цип и на пример по километражи касније, не знам. Добро, ако је било ближе ту негде вожња, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама све могао да, ко је могао све Вас да ангажује од те руководне гарнитуре у полицији да Вас ангажује, Вас и тог ципа ради извршења неког задатка? Да ли је то само начелник, Ви говорите о возилима начелника СУП-а, претпостављам да је реч о Вучићевићу?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могао неко други од начелника, начелника УКП, начелника Одељења полиције, да ли су они могли да Вам нареде, да Вас ангажују?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Могао је, на пример, и начелник полиције, Вучковић, а начелник ОКП, могао је и он, али не знам он баш колико, али на пример, начелник СУП-а, начелник полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могли су да Вас ангажују?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, могао би и начелник ОКП, али не знам баш он, није никада толико био ту у вези тога око возње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква се све евиденција води о тим возилима?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, пише се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове то, да ли је то књига путних листова, путних налога или?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Имало је налог за локалну возњу, значи у оквиру Секретаријата СУП-а Прокупље, значи где се иде, пише се, значи датум ко иде, значи возач, ко се вози, значи почетна километража, завршна километража, време поласка, доласка, а када се ишло ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то нека књига?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, имала је књижица, значи, у њој ја не знам тачно колико има, можда двадесет тих примерака за ту возњу, има, цепа се листић тај, на пример када буде оно на крају месеца и онда се своди један, месечни, како да кажем, овај обрачун где се уписује гориво, где се возило, пређена километража и то се после доставља, то је радила благајница у СУП-у Прокупље, њој се то доставља, значи сви ти налози.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ове возње ван локала?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Исто, и то је исто ту, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то посебна нека књига или иста та?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, та је другачија мало, већа, разликују се, значи пише горе, то је за међуградске возње, међуградске, налог за међуградску возњу, ако се иде ван Секретаријата, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад како се те две, како се подаци из те две књиге, из те две евиденције обједине?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, на пример, на том, на месечном том обрасцу. Има тамо, пише се значи почетна километража, пише се, на пример, он има од 1. до 30. тако 31. датум, на пример, када се вози 1. пише се значи почетна километража, завршна, пређено километара, значи релација се пише одакле се, значи од Прокупља до Куршумлије, значи то је тај налог за локалну, а ако се иде до Ниша, на пример, то је међуградску, тако се пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сам разумео, постоји посебна књижица која прати возило?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Добро, добро, постоји, тачно књижица која стоји у возилу, која стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са њом?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Та књижица стоји у возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту евидентира?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Та књижица, значи, то је за то возило задужена књижица, не знам колико има колико простора, ту се исто евидентира, значи датум возње, датум возње, онда има тачно број налога да ли је међуградски, уписује се број налога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уписује се из једне или из друге књиге број налога?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, да, број налога се уписује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Исто оно време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто почетна километража, крајња?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Почетна, завршна и колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полазак, повратак?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, повратак и потпис.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је та књижица?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Обично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За «Пајера»?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За «Пајера»?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Та књижица стоји у возилу, у возилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се потроши једна, претпостављам?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Када се потроши, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда се задужује нека друга?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Задужује се нова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се дешава са оном старом, да ли се неке предаје на неко чување, архивирање?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, баш за типа «Пајеро», он није много вожен, остала је у «Пајеру», на пример у «Пајеру» је стајала, није се нигде, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви у СУП-у имали неког руководиоца техничке службе, службе одржавања, значи некога ко би обједињавао, водио бригу о свим возилима у том техничком смислу и тако даље?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, није, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не само о овим начелниковим, претпостављам да СУП Прокупље има више возила, разних врста, и «марице» и?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Да, да, па ја не знам, тамо су ваљда механичари, у почетку, у то време ваљда није био ниједан шеф, како да кажем тог возног парка, значи механичари су водили евиденције, на пример, око замене уља и то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље? Одбрана?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ја имам само једно питање, а то је, Ви сте данас рекли, ко би Вас све могао да ангажује. Уколико Вас не ангажује начелник, већ неко други, да ли Ви морате да имате или то лице које Вас ангажује, сагласност начелника за коришћење, рецимо «Пајера»?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: За неку даљу вожњу, на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете ли питање, за било коју вожњу, није Вас ангажовао начелник СУП-а, него можда начелник Одељења полиције или неко други, па Вас то пита бранилац, да ли тај који Вас је ангажовао мора имати сагласност начелника СУП-а?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Не могу ја да упалим ципа и да идем где хоћу, значи мора да одлучи или начелник или начелник полиције, неко од старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај начелник Одељења полиције мора имати сагласност, то Вас пита колега Прелевић, да ли он мора имати сагласност начелника СУП-а?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, сигурно, ја мислим да би требало да има.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени?

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли из Прокупља, да ли је тако?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Не, из Ниша, у Нишу живим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Ниша, да. Према нашим подацима, трошкови на релацији Ниш-Београд и назад износе 1.420,00 динара. Тражите ли трошкове доласка?

СВЕДОК ЗОРАН ДАНИЋ: Па, ако има, није проблем.

Сведок тражи на име трошкова доласка износ од 1.420,00 динара и трошкове за прехрану, па се сведоку досуђује укупно 2.420,00 динара, привремено на терет буџетских средстава суда.

Сведок АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Данићу, можете ићи. Цодић?
Добар дан, господине Цодићу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ратомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ратомир, рођен 1973. године, да ли је тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Рашкој, живи у Београду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању је полицајац.

Сведок Александар Цодић, са подацима као са записника од 29.05.2006. године, упозорен, опоменут, те заклет читањем законског текста заклетве за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Цодићу, прочитајте гласно текст заклетве за сведока, која се налази испред Вас.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Цодићу, у јуну `99. године, јулу `99. године, где сте, шта радите? Ви сте по занимању полицајац. Где сте тада?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Тада сам радио у 92. полицијској станици, у интервентној полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Интервентној? Овде у Београду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ишли на неку обуку у Петрово Село?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Испричајте нам мало о томе.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, тада баш у том периоду смо добили позив. Ја баш тада нисам радио, био сам нешто слободан, слободне дане и само ме је командир позвао и рекао да идемо у Петрово Село, што ми баш то није годило, зато што сам баш тада спремао дипломски, мало сам се ту бунио, али опет, кажем то је наредба и тако сам отишао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате када сте отишли, који је то дан, датум?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то јун или је то јул? Да ли је било још бомбардовање, да ли је још трајало бомбардовање или је престало било?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, не, јер за време бомбардовања сам био на Косову, престало је, тако да је вероватно био јул. Сада стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је вас полазника из Београда из 92., претпостављам и из других организационих јединица у Београду, колико вас је отишло, како сте отишли тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Конкретно из интервентне је било нас четворица, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из других организационих делова у Београду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, било је са аеродрома, било је из других.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из речне?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Из речне полиције, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте отишли тамо, да ли сте сви заједно, неким организованим превозом или?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, јесмо. Аутобусом смо отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом сте отишли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У које доба дана сте дошли тамо, да ли вас је неко дочекао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Дошли смо поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе, како то изгледа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Дошли смо поподне, негде око можда пет, шест сати, шта знам, тамо ти људи, нико нас конкретно није дочекао. Дошли смо, видели смо неке момке који играју фудбал тамо. Нисмо знали ко су, шта су, после смо сазнали да су то наши инструктори који ће да воде ту обуку. Онда је кренула процедура да остављамо муницију, бојеву, да остављамо са стране, зато што се неће радити, да не би дошло до повређивања. Онда су направили селекцију где ће ко да спава и онда је кренуло, ујутру је одмах кренуло са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са распоређивањем, дакле, где ће ко да спава?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, трчање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали ручак, вечеру организовано?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Имали смо вечеру, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вечеру, где, у објекту за исхрану или?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, имали смо ваљда оне наше што смо носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне пакете неке сте понели?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ланч-пакете, да. Сада се не сећам баш свега тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако се сећате, наравно, рећи ћете.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ништа и то је то. После ујутру је кренула обука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су тај дан када сте Ви дошли, да ли су дошли и сви остали људи који су требали бити на курсу, јер ми имамо информацију да је дошло, да нису дошли само из Београда, да је дошло и из?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Дошли из целе Србије, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Крагујевца, из целе Србије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, сви су пристизали ја мислим тада, када смо и ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се организује стража, тај први дан, ту прву ноћ? Да ли је стража била организована, да ли је било некога на капији када сте Ви дошли, неког стражара, неке рампе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље, сећате ли се некога од инструктора, именом, презименом, надимком?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Сећам се ту неких када сам давао доле изјаву у УБПОК-у, ти момци су ме баш присетили, кажем, ја сам баш био много одсутан, због тога што сам спремао, ја сам дипломирао електротехнику и много ми је било то тешко пало и баш сам буквално био одсутан, овај, само због тога. Нисам знао шта ћу сада, ако, ово, оно, због тих термина које сам требао тамо да одрадим или шта већ и, овај, када сам тамо давао у УБПОК-у ту изјаву своју, ја сам се сетио тог неког Максе, момка неког, како се звао овај други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге сте рекли, поменули сте неког Фрица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Е, да, Фриц, да, тако, извините. Фриц је био момак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они имали неког руководиоца, неког шефа инструкторског тима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Био је ту један момак кога сам ја запамтио, зато што је имао неку рану по нози, али се не сећам како се он звао, специфичан, карактеристичан нос је имао, не знам сада како се он звао, а, Мића Петрарковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То је ваљда био главни инструктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је неко из тог кампа из инструкторског тима или било кога другог, сачекао, пожелео добродошлицу, објаснио циљеве обуке, шта ће се радити наредних дана, каква је сатница?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Он је дошао и рекао, представио се ко је, шта је и шта ћемо углавном да радимо, зашто смо дошли ту и тако даље, он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тамо Горан Радосављевић Гури?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесте, јесте, како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви дошли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, сада не знам да ли је он дошао касније. Знам да му је кћерка била ту, причали су да му је то кћерка, била је једна девојка млада, ту са њим. Био је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тај дан када сте Ви дошли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они тада били ту, он и кћерка или само кћерка или, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ову двојицу људи овде на клупи за оптужене? Ево погледајте. Устаните, можда ће бити боље да устанете.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, мислим да сам господина можда виђао тамо.

Констатује се да сведок показује на оптуженог Поповића.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Видео сам, човек је био задужен за неке ствари тамо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала седите.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Знате како је, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сести.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Било тамо, они су нас заплашили са том, са Легијом, не сме нико ништа да пита, буквално, то је такав дрил био. Ја сам се тога придржавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Легија тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесте. Дошао је он после, не знам колико дана, је дошао хеликоптером, довезао га је неко. Не знам како беше или је чак он довезао ваљда кћерку Гуријеву или се она возила, сада не могу да се сетим. Видео сам само да се возила хеликоптером, па сам ја видео да је она ту слетела са њим или, не могу да се сетим баш тих детаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте остали на тој обуци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Две недеље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Две недеље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су били обучени ови људи из инструкторског тима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Све зависи шта се тај дан радило. На пример, ујутру када устанемо, када идемо да трчимо, они су шорцеве, за тренинг, опрема за тренинг, после подне, све зависи да ли ћемо да идемо, пример ако тај Фриц држи нам обуку за гађање, онда маскирна униформа, све зависи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су на глави носили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Шешире, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шешире?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беретке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, ретко када, када се дизала застава, онда је била беретка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвена беретка?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тамо био неки Ђера?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесте. По имену само сам човека три, четири пута виђао, он је био у тој бараци. Ја мислим да је господин Поповић баш био са њим. Ја сам мислио да је он његов непосредни старешина, Ђера, тако да је Поп координирао ту са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Ђера био од првог дана ту када сте дошли или?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поповић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То не могу да тврдим, не знам. Мислим да јесте и он, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они исто били део инструкторског тима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Са мојом групом никада није радио нико од њих, тако да не могу то, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, какве су њихове дужности тамо биле?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам ни то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је тамо у кругу тог кампа, на било који начин или било чега ограничавано кретање, вама полазницима тог курса?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, није зато што смо ми нон-стоп били заузети неким активностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активностима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Тако да уопште нисмо имали, имали смо највише одмора пред ручак, неких не знам колико је било, 45 минута, сат времена, ето толико смо имали да се одморимо пред ручак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је забрањивано да користите тамо не знам ни ја, неке спортске терене?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја мислим да није, али немамо времена за то, нон-стоп смо, од 24 сата, ми смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ево за ручак имате кажете и до сат времена слободног, па у том смислу, да ли вам је забрањивано кретање било где?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам, ја мислим да није, зашто би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била организована стража, петнаест дана сте, да ли је била организована стража?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Тачно после ког времена је почела стража, да ли после два, три дана, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су била стражарска места, да ли сте Ви били у ситуацији да стражарите?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Био сам и ја, на улазној капији, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улазној капији?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ми када смо дошли, ту је још, није то било формирано све како треба, па се то довело мало у ред, ја мислим што се тиче конфигурације тога, рампе, да се то мало очисти, да се уреди, да се види да је то стварно неки, па када је то све кренуло, задесило је и мене да ја будем на стражи преко дана само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били, колико је смена била стражарска?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја мислим да је била по два сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По два сата?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били преко дана, у току дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, да, баш на улазној капији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то било организовано са вашом исхраном, где сте се хранили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То је један комплекс у кругу неких можда двеста метара, све је то било близу. Ту нам је била, како се каже, за постројавање, ту је била застава за постројавање, ту су нам биле спаваоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то био, неки плато, писта?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, да, као неки плато, где смо се постројавали, где смо дизали заставу. Лево је била кухиња, право је била командна зграда, десно опет спавање, спаваоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су све посебне зграде? Да ли су то све посебне зграде када кажете, кухиња?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Кухиња је била посебна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командна зграда?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Командна зграда исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спаваона?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Спаваона, све је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се купали, где су били тоалети? Како је то решено било?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, опет, ту где је био тоалет, ту је било и за купање, можда неких двадесетак метара одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то опет посебан неки објекат, санитарни чвор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Наравно, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тушева?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се баш тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Више од један или?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више од један?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: После, на крају је то решено, зато што су довели ове неке, овај, за туширање, приколице за туширање, како то да назовем. То је већ пред крај било, можда. Сећам се када смо имали неки задњи дрил, тај највише у који смо ишли под опремом, онда смо се ту истуширали, можда једном или два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како приколица за туширање, опишите нам како то изгледа? Немам неку представу шта је то.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Приколица и на њој су направљене туш кабине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на њој направљене баш туш кабине?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приколица камионска?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, да, камионски точкови су били на њој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, пењете се горе неким степеницама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, да се истуширамо. Али, то је било пред крај већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то паркирано, та приколица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, испод тог платоа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод платоа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Где смо се постројавали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате због чега се води овај поступак?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неких сазнања везано за ово о чему ми судимо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја сам се зачудио шта ћу ја овде уопште, али, добро. Ту се говоркало да су ту неки људи заробљени, док смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте Ви били на обуци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да. Сада, колико је ко то смео да види, ја лично нисам смео да идем доле да провирим, зато што, једноставно таква је тензија била, не сме нико да провири од Легије, не сме ово, не сме оно, није ме ни занимало. Био сам оптерећен неким другим стварима и ја сам гледао само то да прођу те две недеље, као да нисам постојао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ту се говоркало?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, у соби, као да има ту неко заробљен, неко је причао, не сећам се сада више ни ко, то када чистим оружје или шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То неко од вас полазника или неко од инструктора?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, од полазника, само с тим што нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било некаквих детаља, колико људи, ко су људи?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, кажем Вам, бар што се тиче те моје групе овде, нико није смео да писне, тако да, нити га једноставно занимало, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате представу, да ли имате представу где су то ти људи заробљени, затворени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: У том, испод тог платоа доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја мислим да је то нека кућа која, зграда нека, почета, направљени су ти подруми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прва плоча је направљена?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, прва плоча и ту је. Сада је она у нивоу тог нашег платоа где смо се постројавали и они су вероватно били доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је прича та ишла?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Тако је ишла прича само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, како, што због Легије нико није смео да?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, то је такав дрил, нама је сада овде, Вама и мени исто, сада је то несхватљиво, али то је такав дрил, једноставно, ја сам, трчао сам осам километара, зато што сам имао чачкалицу у зубима, само зато, зато што сам ја војник, а не шофер. Једноставно, не сме ниједна грешка, не сме да се проговори када се руча, не сме, тако једноставно, тај дрил, то се тако прихвати здраво за готово и само што пре да се заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али зашто од Легије, да ли је Легија ту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Легија је дошао био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он био ту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја не знам колико је био. Био је сигурно дан, два, не знам тачно. Кренула је та наша обука и он је долетео са хеликоптером. Сада се ја не сећам тачно да ли је долетела Гуријева кћерка са њим или је она била пре, сада нисам баш сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ту тада када је ишла та прича, то говоркање међу вама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесте, вероватно је он, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он тада ту био?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, јесте, јесте, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер Ви рекосте, нисмо смели од Легије да провиримо, па ми онда се намеће да тражим од Вас објашњење, шта то значи?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Уопште, не само од Легије, него и од тих инструктора, јер је свака неправилност била кажњавана нечим, знате. Сада ја да проговорим док ручам, цео мој тим од шест људи, не знам колико је било тада, не сећам се, устаје и нема више ручка, зато што сам ја тражио со или, то је био такав неки терор који ми нисмо, полицајци из интервентне доживели, зато што смо ми, овде, мислим у Београду, ми смо држали до себе, ми смо интервентна, ово, оно и то је све нас тако погађало мало. И помирио сам се са тим да то тако можда треба, да се то заврши што пре и да идемо кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, да ли можете да се сетите, када сте Ви ту причу чули у односу на дан када сте дошли, да ли је то тај дан, сутрадан, наредних дана, кроз пет дана, пред крај Вашег боравка тамо, разумете, некако да нас временски оријентишете, у том смислу, када сте чули ту причу, то говоркање да су ту неки људи?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Знате како сам ја то схватио, као да су то неки људи у притвору, ја сам то тако схватио, као што ми имамо наш притвор када су неки људи. Зато нисам обраћао нешто пажњу, ја сам све то после сазнао из медија, да су то ти људи и тако. Зато ме није то ни занимало баш нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то, да ли сада можете ево сада по сећању?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вас је све то подсетило, да ли можете да процените, када би то могло бити када сте чули ту причу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је након што сте чули ту причу, да ли је било приче да ли су још увек ту, да ли се нешто дешава са њима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било приче да су отишли, да више нису ту, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јасно ми је, знам шта хоћете да питате, али ја стварно не знам, не сећам се ничега, да смо нешто на ту тему причали, ја бар да знам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било икакве приче, ко су они, колико их је, ко су?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, кажем Вам да сам ја то схватио да је то неки притвор из те јединице, као што ми имамо у нашој јединици притвор, у градском СУП-у, тако ме једноставно више није ни занимало. Ја сам се баш запрепастио после када сам прочитао, да су то ти људи били неки, ако су они били, ја стварно не знам, тако да смо имали буквално у 24 часа смо имали, не знам, можда пет сати спавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, колико је људи који су, да ли сте чули, ко их је довео, сведок, јесам, да постоје нека два Албанца ту. Ово је Ваша, ово што ја сада читам, ово је из истраге, дакле говорите тада, ко су и говорите колико их је, а данас, сада кажете, не знам ништа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Кажем Вам да сам давао, када сам давао то у УБПОК-у доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово није УБПОК, ово је код истражног судије, мај месец прошле године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не могу сада да тврдим нешто, да ли сам сада рекао, можда сам тада рекао да су Албанци, да знам да су Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, ово је снимано исто тада када сте саслушавани пред истражним судијом, претпостављам да је у истој овој судници било, мада нисам сигуран, претпостављам да је у истој овој судници било, на исти начин се снима, камерама, микрофонима, дакле, то је Ваша изјава? Јесам, да постоје нека два Албанца ту, али то нико не сме да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Можда сам и рекао, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда објашњавате, то је била прича у соби, када чистим оружје, постоји ту неко, али нико не сме да приђе доле, да види, иако је то неких десет метара од нас?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Можда сам рекао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули, Ви кажете, то је можда пар дана након што сте дошли?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сада, шта је тачно?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, вероватно када сам рекао то први пут, тако је, можда сам и рекао да су Албанци, али, ја сада не могу сто посто да тврдим да сам тада знао да су то ти Албанци. Ја сам све то после из медија слушао, па ми се то пунила глава и да сам срео Поповића на улици, ја га не бих препознао сигурно, јер се не сећам човека уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је могуће да сте због тих сазнања из медија, повезали са тим боравком тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па све живо сам читао, и на интернету и свуда, баш ме то занимало, био сам запрепашћен, реко шта је сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада знали да ту у близини вашег кампа постоје неке масовне гробнице?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било прича те врсте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, не никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се одлагало смеће, ако знате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали никаквих задужења у том смислу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мада претпостављам да сте ви полазници чистили своје просторије и одржавали хигијену својих просторија, неко то мора да ради?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се, не знам. Ја мислим да је ту био неки стари контејнер ту на улазу, али сада не могу да тврдим да је био или није био, не могу сада баш најбоље да се сетим, на улазу код рампе. Ја мислим да је ту негде био контејнер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам што говори када кажем Љуба домар?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тамо неко домар, да је тако водио рачуна о кампу, одржавао, био оно за све и свашта задужен, да ли знате тако што?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било стрелиште, где сте увежбавали гађање? Да ли је то у кругу центра или негде ван?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, неких сто педесет метара од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Неких, 150 - 200 метара испод кампа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испод кампа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сам камп комплетно ограђен неком оградом или не?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада, кажете, трчали сте осам километара због чачкалице у зубима, па куда сте трчали, нисте ваљда трчали ту око кампа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, имао је неки пут који од кампа иде десно, где смо ми свако јутро трчали, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то трчали, ишли од кампа десно, узбрдо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да то је макадам, да узбрдо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па смо се враћали назад или кренемо низбрдо, па се попнемо до асфалта, како да кажем, до асфалта се попнемо, па опет назад, све зависи. Једно јутро носимо сандуке са муницијом, једно не носимо и тако.

Задњи пут смо ишли скроз, саставили смо тај пут скроз, неких, не знам, осам, десет километара, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око кампа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Око, не око кампа, крене се десно, па после иде око тог Националног парка, тако дам видео неку таблу када сам трчао, пише Национални парк, скроз смо ишли по дубини. Они кажу да има осам до десет километара, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли са Вашом опремом, схватих да сте морали да одложите муницију тај први дан, да сте морали да одложите муницију коју сте донели?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Са личним наоружањем смо дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са личним наоружањем?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, са пиштољем, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Пиштољ и пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољ и аутоматска пушка?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сву муницију сте раздужили, а како сте после задуживали муницију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Доле на самом стрелишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На самом стрелишту донесу се сандуци, па онда тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Донесу се сандуци, инструктор подели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Подели колико треба, које гађање је предвиђено?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Да ли је било тамо што од возила у кампу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, не сећам се ја, што се тиче тих наших возила, био је један цип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Гури нешто возио, кажете, да ли је Легија нешто возио?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја сам имао неку повреду, па су ме баш тим ципом и возили доле до, како се звао овај град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кладово?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: До Кладова су ме возили, јер сам био повредио око нешто, возили су ме са неким црним ципом «Тојота», нека црна је била. Једном када сам баш био на стражи, дошао је «пик-ап» који довози храну, ја мислим, истоварали су нешто купус неки, сада се и не сећам баш најбоље. Е та два возила се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неких других возила?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки бели цип тамо? Не сећате се?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте могли негде да промените поцепани, уништени део опреме, чизму, блузу, панталоне, разумете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, имали смо своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имали сте своје, али петнаест дана сте ту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Имали смо своје које смо понели да заменимо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тренирате, вежбате, раубује се, троши се, нисте били у тој некој ситуацији да тражите замену неког дела опреме?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Нисам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опасач, опртач, чизме?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било шта слично?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Нисам био у ситуацији.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било, по неким Вашим проценама, да ли можете да кажете, колико је било људи када сте Ви дошли у камп?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Педесетак је било сигурно, педесет сигурно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ педесет људи је било?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, када смо стигли у камп?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То не могу да тврдим, то се не сећам најбоље. Мислим да је то већ следеће јутро, да је, на постројавању када смо сви били, око педесетак. Сада, када је ко стизао, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо неке приче да је било забране да се прилази том објекту тамо?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, управо то што сам Вам рекао, у соби када је било то нико доле не сме да иде да гледа, ово, оно и то је та.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у склопу те приче, да су тамо два Албанца?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да. То је све било то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања?
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само још ако можете мало прецизније у односу на дан када сте дошли, када је та улазна капија расчишћена и када је почела да се даје стража? После ког времена?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Већ наредни дан, већ наредна ноћна смена је почела, ја мислим, поподне је почела стража, да. То је ишло по четама, чета је почела ја мислим од команде из те прве зграде до кухиње, па после ја сам био у другој.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било једино стражарско место или их је било више?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Било је још једно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то друго?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Код тоалета тамо, између те друге бараке и тоалета.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то далеко од овог, од улазне капије?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, нема ту стотинак метара.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то и други крај кампа или не?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, то је у том склопу зграда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овом другом месту Ви нисте стражарили?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само том једном приликом на главној капији?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите са тог места на капији, да ли видите стражаре на другом стражарском месту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, види га, он има један дијапазон где морао да се шеће, да се шета до, ја мислим до тог фудбалског игралишта, иза њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неки полигон са препрекама?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, има, да, полигон са препрекама и фудбалски терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фудбалско игралиште?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он могао да види тог другог стражара са свог места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте због тога, што је овај кад се креће, у једном сегменту кретања, види га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми, када сте то чистили оружје, да ли је то било периодично или свакодневно?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Чистили смо по двадесет пута дневно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По двадесет пута дневно?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја мислим да има, тако сам се ја и повредио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте то обављали, када, у које доба дана?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Где се ко задеси, имамо, рецимо, после пуцања наравно, после сваког тренинга, препреке, шта ја знам, по шуми, обавезно када је пауза, чисти се оружје, када дођемо чистимо оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када кажете пауза, то значи на лицу места?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На лицу места где се затекне.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, где се задесимо, пошто смо били по шумама тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо у кампу, када сте у кампу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, на полигону чистимо углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На самом полигону?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, пошто је било исто, када је лоше време, задесила нас је киша и онда смо два пута, чини ми се чистили у самој спаваоници, спаваони где спавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У случају кише?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, била је киша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је кише?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У односу на почетак обуке, ако можете да определите када је било кише и колико пута је било кише, колико дана и шта сте Ви радили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја мислим у другој половини обуке да је била киша, баш, јака, зато што сам ја дао једном мом пелерину, зато се сећам тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте тог дана радили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Све, као и сваког дана, све исто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте и тог дана чистили оружје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесмо, али у спаваони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада исправите ме ако грешим да не будем сугестиван, ту причу о некоме да је затворен, чуо је за време чишћења, ја сам тако разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам и ја схватио, тако сам и ја схватио да је то било у спаваони, да ли су чистили оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, да ли је то било то што сте чули, у спаваони за време док сте чистили оружје и док је падала киша?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ја мислим да је тако било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А киша је, кажете, падала на половини обуке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Није само једном, падала је више пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То први пут када је падала?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, сада, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не може то да определи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре је рекао да је на половини обуке, али нема везе.

Поменули сте објекат недовршени који има плочу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте чули да су ту наводно скривена та лица. Да ли Ви знате, колико тај објекат има просторија и како су те просторије, ако их има, биле обезбеђене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икада били у ситуацији да?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите све то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, нисам прилазио доле. Мислим, једном када сам се туширао на крају сам видео, али не баш најбоље, видео сам да ту имају нека лимена врата, али сада, када су већ довели то на крају, да се туширамо, када су довели ту приколицу, једном приликом сам видео, али сада, нисам нешто обраћао пажњу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико врата сте видели тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја се не сећам, мислим да су двоја била врата, да лимена врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли памтите, каква су та врата?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја мислим нека лимена врата са неким решеткама горе уместо прозора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Док нису стигле те приручне, та средства за туширање, кабине и то, да ли сте имали нешто помоћно што би личило на неку, да кажем, машину коју сте користили за прање руку, осим те две просторије за туширање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да сте видели Поповић Сретена тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се Поповић нешто питао и за које ствари се питао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ђерић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не ни он.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није ни он? Реците ми само, где сте спавали, ако можете да опишете тај објекат где је била Ваша спаваона, колико је вас било у тој спаваони?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, то су биле две бараке за спавање. Моја је била до тог тоалета, ја сам спавао у другој десно спаваоници, било нас је можда неких петнаест људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали прозор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Јесмо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На шта је гледао тај прозор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: На стадион, не на стадион, на игралиште и полигон где су те препреке баш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте са тог прозора могли да видите улазну капију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могла да се види писта?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не може никако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли памтите неку ноћ да је неки звук мотора од неког аута, да је долазио неки ауто ноћу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било таквих долазака ноћу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Рајовић Милош?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Како сте рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рајовић Милош, Рајовић Милош?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? То је један полазник исте обуке који је причао о томе, на сличан начин као и Ви, о тој причи међу вама и тако даље и о забрани приласка тамо тим објектима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам ко је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. Даље молим?

НАТАША КАНДИЋ: Ја имам једно питање. Рекли сте нам да сте касније, када су медији писали о томе, да сте Ви претраживали и по интернету. Да ли сте онда разговарали са неким ко је био тамо у Петровом Селу, на пример, да ли сте имали прилике да сретнете Мићу Петраковића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, нисам га видео никада више. Видео сам га једном на телевизији када су биле побуне њихове, тада сам га видео први пут после тога, када је давао неки интервју.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је некога из Ваше собе са којим сте разговарали о овоме?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: О томе?

НАТАША КАНДИЋ: О томе шта сте, ипак сазнали сте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ни са ким?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте наставили да радите у истој јединици у 92. или сте дипломирали па сте после?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, ја сам напредовао и отишао сам. После неколико дана сам отишао у оперативу, тако да сам изашао из тог и отишао сам у 29. да радим као оперативац и после сам прешао у МУП да радим заштићене сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, да нисте били у ситуацији да се срећете са тим колегама из Београда?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Сретао сам се, здраво-здро, никада нисмо коментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сретали сте се, али никада нисте коментарисали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим, одбрана?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кажите ми, да ли је постојао изванредан, тада, да ли је постојао нимузитет између интервентне и ЈСО, између припадника интервентне и ЈСО?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, јесте.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ко је хапсио Легију у «Бојану Ступици», која јединица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Није интервентна где сте Ви радили?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не знам, не знам, не. Ја тада више нисам радио ту, ја сам прешао у оперативу, кажем Вам, био сам инспектор.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Кажете да сте давали исказ у УБПОК. Да ли сте пре исказа пред истражним судојом овде у овој згради, истражним судијом Дилпарићем, давали исказ у УБПОК-у?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Мислите да ли сам пре?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте пре исказа пред истражним судојом давали исказ у УБПОК?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Прво сам у УБПОК па овде.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Добро. Да ли можете да се сетите, да ли сте на тој обуци сазнали да се ради о Албанцима или сте након тога сазнали да се ради о Албанцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо данас његово објашњење, да он није сигуран да ли су то Албанци, да ли је то прича од тада или је то пошто је касније сазнао и повезао, да онда.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Управо то.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте ту причу о Албанцима чули у УБПОК?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Како мислите да ли сам чуо?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Када сте давали исказ у УБПОК, да ли су Вам они рекли да су тамо били Албанци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Исто су ме то питали као и господин судија, да ли знам ко је био тамо.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Не, не, да ли сте од УБПОК, припадника УБПОК чули да су они Албанци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не, ја сам то чуо из медија.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Чули сте из медија?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, све што је, углавном од тога, ни са ким нисам контактирао, о томе никада нисам причао ништа.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Сада ме интересује, да ли можете да нам објасните, да ли је то добар закључак, да ли Ви закључујете да то што сте чули из медија су та лица када сте Ви били на обуци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ја претпостављам да јесу, тако сам закључио.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: А поред претпоставке, да ли имате неки јачи доказ, нешто било шта што бисте могли децидније да се изјасните?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да ли јесу или нису?

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли су та лица која су тамо била, како Ви кажете, говорало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је само Ваша претпоставка?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То је само моја претпоставка да су они, можда су били и црнци, ја их никада нисам видео. То је само једна прича која је ето прошла кроз спаваоницу, као што смо причали о девојкама, тако смо причали, тако је то прошло кроз главу исто, има неко доле затворен и више ништа, ништа, нити је ко смео то да.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли сте сигурни када се причало о томе у спаваоници, да сте Ви тада чистили оружје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, не знам сада, не смем тачно да тврдим. Не могу да се сетим баш свега.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Ви кажете да је, када сте дошли, па сутрадан је већ била стража. Да ли сте сигурни да ноћ, значи након што сте дошли, није било страже у кампу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Прелевићу, немојмо сведоку постављати питања, типа да ли је сигуран.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Питам да ли је сигуран, пошто је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али немојмо тако, немојмо тако, онда не можемо никада на тај начин, не можемо никада завршити. Када питамо нешто сведока, он каже што каже, онда не можемо му постављати питања типа, да ли јесте сигуран.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Да ли може децидно да се изјасни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нешто тврдите, реците на основу чега то тврдите, знате.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Ово што нисам сигуран, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ако нисте сигурни, онда реците нисам сигуран.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Нисам сигуран, кажем Вам, ја сам чак, требало ми је времена да се сетим чиме смо ми отишли у камп. Ја сам скроз заборавио да смо ми аутобусом отишли.

АДВ. БОЖО ПРЕЛЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте читали у новинама да су неки црнци убијени у Петровом Селу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Нисам читао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Нисам. Читао сам да су Албанци побијени у Петровом Селу. Тада сам прочитао и за ту масовну гробницу, што ме питате и за све. Био сам запрепашћен уопште, шта ћу ја тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени?

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Када би чистили наоружање, из којих би све разлога чистили наоружање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Па, ако нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек је рекао после сваке употребе оружја или после сваког тренинга, када оружје преко препрека, тако сам ја бар схватио.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Хтео сам само конкретно, пошто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И због пуцања и када не пуцају, и онда га чисте, двадесет пута дневно.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Казне ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте по казни, по некој казни такође чистили оружје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Да, да.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: После гађања значи обавезно и када би имали обуку око склапања и расклапања. Значи увек би тада, само у тим приликама би се чистило оружје?

СВЕДОК: Да, да.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Када би пада киша, где би чистили оружје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: У спаваони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, у спаваони.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Када не би падала киша, где сте чистили оружје?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: На овом месту за постројавање.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Да ли сте гађали и када је падала киша и када не би падала киша? Гађање, да ли сте имали наставу гађања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали наставу гађања и то када је падала киша или се онда организују неке друге активности?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: То не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. СРЕТЕН ПОПОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли још нешто да кажете, господине Цодићу везано за ово?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите ли неке трошкове што сте дошли данас у суд?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Не.

Даљих питања сведоку нема. Сведок нема ништа више да изјави.

Трошкове доласка не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, можете ићи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ЦОДИЋ: Хвала и вама, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

Председник већа издаје

Н А Р Е Д Б У

Претрес се прекида, а наставиће се:

23.05.2007. године,
са почетком у 9,30 сати, иста ова судница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате оно четири сведока, Цмиљановић, Човић, Живковић, Церовић, то знате по распореду. У пола дванаест је то, па ћемо направити паузу у пола дванаест, али претпостављам да ћемо бити експедитивни, да ћемо можда и завршити до тада са овим сведоцима.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА